

POLITISKOS ŽINIOS.

MASKOLIJA.

Boykotavimas dūmų profesoriaus Milukovo už jo kalbas laikytas New Yorke, pasibaigė ir jis bent pradėtą kalbą pabaigti galėjo. Nors dabartinė duma teip randui prilanki, bet net jam ji mažai naudos atgabend, kadangi mažai dirba ir net rando sumanymų ne įstengia pervaryti. Už tinginavimą pabarė duma net jos pirmininkas Chomiakov. Rando sumanymus, vietoj perkrauti ir perkritikuoti paprastose posėdžuose, pasidalino visokios komisijos, bet ir komisių sanariai nesuserenka, todėl ir rando sumanymai jose guli neužbaigti. Dumos atstovams neat ne tiek rupi krašto reikalai, kiek algos, o jas atstovai juk vis gauna, nors ir neateina į posėdžius. Nors duma teip prilanki varui, nors ji stengiasi net atgal gražinti, suteikia jam didesnę galę negu jis pats geidžia, bet ji nemoka nė caro valdžiai, kaip reikia, patarnauti. Ne be pamato maskoliškoji patarlė sako: prisišęs, besistengiantis patarnauti kviailys pavojingesnis negu atviras priešas. Svarbiausiu rando reikalu yra užtvirtinti mas biudžeto ir užgyrimas užrubežinės paskolos, nes be dūmos pritarimo užrubežių bankai ne skolina pinigų ir užrubežuose pinigų galima vien Prancūzijoje gauti, kituose kraštuose pinigai nežinia kur dingę, išduodu kaip balos vasaros laike. Prancūzija gi caro randui netiki ir be dūmos pritarimo pinigų neduoda, vietoj pinigų, duoda visokių pamokinimų, peikia Stolypino pasistatymus su ukais ir caro randas, ne galedamas be Prancūzijos pinigų apsiėiti, turi klausyti ir gerinti prancūzams, turi klausyti, jeigu prancūzai caro tarnams teisybę į akis meta. Tuom tarpu teip carui prilanki teip jo neaprubėžiuotą valdžią garbinanti daugumė iš reakcionierių susidedanti duma neužtvirtino dar biudžeto, neužtvirtino nė užrubežinės paskolos ir tai vien dėl tinginavimo, o ne dėl nepritarimo paskolai; užtvirtino vien mažmožių, kurie ir Stolypinui mažai rupi, o svarbiausi biudžeto reikalai, taigi užrubežinė paskola, dar vis neužgirta. Dumos posėdžuose išdūmavo ministeris net su asaromis išrodinėja, kad izde pinigai baigiasi, išsisėmus visi, ne bus iš ko ne snipams, kareiviams ir pačiam carui algas mokėti; bet ir ministerio asaros negali tinginavusių dūmos atstovų paraginti tliau, rečiau darbuotiesi.

Netvarka dūmų gali joje ir tiktas suardyti, gali joje peraugti iš reakcionierių rankų pečių į demokratų rankas, o jie visgi labiau rupinasi žmonių kalais negu reakcionieriais. Iki reakcionierių persvarą palaišpalininkai. Spalininkai iki šio vieno iš vien su reakcionieriais prieš pažangesnius partikėti. Dabar vienok tas vienybės spalininkų ir reakcionierių deda įrti; spalininkai rengiasi išdalyti į dvi dali: viena dalis tai mažesnę, krypta prie reakcionierių, kita gi prie demokratų arba teip vadinamų kaitų partijos. Ir balsavimuose ne kartą paskutiniuose laisose viena spalininkų dalis balsavo su Krusėvono partija, kita su kadetais. Jeigu teip eis tliau, tai galima dar sulaukti be galo išnykimo spalininkų partijos: viena jų dalis gali su vi gisulietis su reakcionieriais, kipaigi su teip Stolypino neukenkiamais kadetais. Jeigu tas atsitiktų, tai jau ne reakcionierių šūkose būtų persvara, ir pereitų į kadėty pusę, nes juos, dau užrubežių dalykų, be abejonės, atsvekanui reakcionierių, paremtų į kias neskaitylingi, negalinti sapininkai savo sumanymų pervaryti, bet sulauktyti Stolytarnus nuo įvykdi-

mo reakcionierių užsimanymų. Kaip laikraščiai garsina, dabar ir pats Stolypin netvirtai laikosi: laikosi jis ministerių pirminko urėdė tik todėl, kad nėra kito, kurs galėtų, ar norėtų, jo vietą užimti. Reakcionieriai bruka Stolypino vietoj Durnovą, bet tas nenori urėdo priimti.

Taigi, pasidalinus dūmų partijoms, Stolypinui atsietų arba pakreipti valdymo budį į kadėty reikalavimus vėžes, arba išvaikyti ir trečiąją dūmą. Bet, bent kol negaus pritarimo užtraukti užrubežuose paskolą, dūmos vaikti negali, nes izde pinigai baigiasi ir jų namieje gauti negalima. Rodo užrubežių bankai gal ir paskolintų, jeigu jiems randas užstatytų jam ir carui prigulinius dvarus, girias, geležinkelius, kasyklas ir kitokių nejudinamus turtus; bet užstatymas svarbiausiu krašto turtu, atidavimas jų svetimačiams labai suerzintų Maskolijos gyventojus, ypač kad svetimačygi labiausiai nekentia dabar randą ir car vienvaldybę remianti reakcionieriai. Užstatydami rando turtus, jis nužudytų ir fanatikų paramą, o kiti rando ir dabar neremia. Taigi caras neturėtų visai ant ko remtiesi. Neremiant jo gyventojams ir svarbiausias sosto ramtis — karjūnėms galėtų sostą apieisti, o jau tasyk carui ne liktų nieko daugiau, kaip dūmti su ištikimais dar snipais ir užrubežius, bet ir tų jau caras negalėtų ilgai užlaikyti. Taigi negalima tikėti, kad Stolypin išdrįstų, gelbėjimui caro sosto ir jo neaprubėžiuotos valdžios griebtiesi to, kas prieš sostą sukelia galėtų visos Maskolijos gyventojus.

Tuom tarpu Maskolija susierzino teip su draugais, kaip ir su ne draugais. Už savo raportą apie prietikus Maskolijoje, prancūziskais ambasadorius Bompard, užsitraukė caro nepilankumą. Maskolijos randas pareikalavo atsaukimo Bompardo. Ant to Prancūzijos ministerių pirmininkas Clemenceau atsakė reikalavimu, kad būtų nuo vietos pašalintas Maskolijos užrubežinių dalykų ministeris Izvolskij, kadangi jis painioja Prancūzijos politikuosius siekius. Kol Izvolskij pasilieka Maskolijos užrubežinių dalykų ministeriu, Clemenceau atsako atsaukti savo ambasadorių Bompardą. Nesieka caro randui ir su kitais kraštais.

Susierzino jis su Švedija, kadangi priešingai traktatui, užsimeant salos Aaland, ant Baltiko, parengti tvirtovę. Priestai Švedija pakėlė protestą, ir tą protestą išsuntinėjo visiems Europos kraštams. Prieš Maskoliją teipgi atvirai atsikėpė Vokietija ir Austrija Turkijoje ir jos pradeda nepaisyti Maskolijos. Austrija nuo sultano išdrėjo leidimą padirbti geležkelį Macedonijoje iki Salonikų, o Vokietija — leidimą dirbdinti Bagdado geležkelį. Nors Maskolija ir reikalavo, kad Turkija atsiimtų atgal suteiktą Austrijai ir Vokietijai leidimą dirbdinti geležkelius, bet Turkija, paremta Vokietijos ir Austrijos, atsakė išpildyti Maskolijos reikalavimą.

Pereitą sanvaitę į Austrijos sostą Vindoboną atėjo žinia, bali Persijos šachas liko užmuštas. Vėliau vienok atėjo žinios, kad paskalas tas visai neteisingas. Bet, matyt, Maskolija laukia kokių netikėtų atsitikimų Persijoje. Ji ant Persijos rubežius sutraukė 60000 kareivių. Sutraukė ji didelės kariškas pajegas ir ant Turkijos rubežius.

Turkija teipgi ne laukia, rankas sudėjęs. Visoj Mažajoj Azijoje pasaukė po ginklu visus galinčius ginklus nešioti vyrus ir umai juos išsuntė ant maskoliškojo rubežiaus. Maskoliškasis Kaukazo general-gubernatorius išleido prisakymą visus gyventojų arklius laikyti parengtus kariumenei. Laikraščiai, ypač atsakanti Amerikos "getlonųjų veislei", paduoda žinią apie besiantinanti karą su su Turkija. Ir dūmų klausimas karų buvo pakeltas. Atstovas Gučkov metė ant dūmos atsakymą už karą pasekmes, kadangi, sulyg jo manymo, Maskolija nepasirengusi karą, o ji gal reik vesti ne su

viena Turkija, nes visur aplinkui yra Maskolijos priešai. Nepasiekimai ant karo lauko dar didesni sumišimą pačioj Maskolijoje sukėlė, negu tai buvo po kariu su Japonija. Dūmos pareiža todėl ne leisti randui įsipainioti į naujas avonturas.

Caras prašalino nuo vietos Finlandijos general-gubernatorių Gerhardą, kadangi jis pasipriešino užsaurinimui Finlandijos teisių ir jos padalinimui. Finai, Gerhadiui rodė simpatijas už jo gerus norus. Jis gavo daugybę telegramų iš visokių Finlandijos kraštų.

PRUSAL.

Užsimanymą priverstinai išpirti žemės plotus nuo lenkų Poznaniaus ir Vakarinių Prūsų provincijos pirmiausiai pajuto dirbtuvės Solingene. Čia mat daugiausiai išdirba peilių ir kitokių iš plieno išdirbinių. Daug jų ejo į Lenkiją, Galiciją, ir Poznaniaus provinciją. Dabar tenkai atsiskė pirkti tuos išdirbinius, vėlyja, vietoj prūsų, Solingene padirbtų, parsigabenti iš Austrijos, Prancūzijos ir Anglijos, nors už tuos reikia brangiau mokėti. Užsiliaivimai iš lenkų apgyventų kraštų likosi atgal atsiimti. Taigi mat lenkai, atkeršdami už Prūsų rando užimtas skriaudas, pradeda boykotuoti Vokietijos išdirbinius. Solingeno fabrikantai jau atsiskėdė prie rando, nurodydami, nusiūti kokių rando dūl užsimanymo rando susiaurinti lenkų tiesas. Boykotuoja lenkai ir Vokietijos mašinų dirbtuves, vietoj vokiškųjų, parsigabena angliškas arba amerikoniškas. Bet už tas reikia gana didelių mūtus mokėti, o mūitai patenka izdan tikrųjų lenkų skriaudėjų — Prūsų rando.

PRANCUZIJA.

Nesutikimai ir nesikentimas prancūzų su Vokietija pradeda nykti. Apie tai išsitarė, atidengiant kareivių monumentą, ir Prancūzijos ministerių pirmininkas Clemenceau. Užtai prietiki Prancūzijos su Maskolija eina nykyn. Gal Maskolija ne gauti nė paskolos Prancūzijoje. Seniau ne joks vokiškasis kunigaikštis ne dryso atvirai Prancūzijoje pasirodyti, dabar yra kitaip: važiuodamas iš Portugalijos nuo užmožio jos karaliaus laidotuvių, Vokietijos cecioriaus sunus Fritz atsilankė Paryžiu; dabar atsilankė ten kunigaikštis Adalbert. Atlankė jis ir Napoleono grabą. Prancūzai priėmė juos prilankiai.

IŠ LIETUVOS.

NAUJENOS IŠ VILNIAUS.

Nepamenu jau, kur esmi gredėjęs nuomone, kad Vilniaus turtuvis iš didžiausios dalies neturi savo tvirtų politikių pažūru ne sulyg biurokratų ne sulyg aristokratų (lenkų) ir eina apimti atgal suteiktą Austrijai ir Vokietijai leidimą dirbdinti geležkelius, bet Turkija, paremta Vokietijos ir Austrijos, atsakė išpildyti Maskolijos reikalavimą. Pereitą sanvaitę į Austrijos sostą Vindoboną atėjo žinia, bali Persijos šachas liko užmuštas. Vėliau vienok atėjo žinios, kad paskalas tas visai neteisingas. Bet, matyt, Maskolija laukia kokių netikėtų atsitikimų Persijoje. Ji ant Persijos rubežius sutraukė 60000 kareivių. Sutraukė ji didelės kariškas pajegas ir ant Turkijos rubežius. Turkija teipgi ne laukia, rankas sudėjęs. Visoj Mažajoj Azijoje pasaukė po ginklu visus galinčius ginklus nešioti vyrus ir umai juos išsuntė ant maskoliškojo rubežiaus. Maskoliškasis Kaukazo general-gubernatorius išleido prisakymą visus gyventojų arklius laikyti parengtus kariumenei. Laikraščiai, ypač atsakanti Amerikos "getlonųjų veislei", paduoda žinią apie besiantinanti karą su su Turkija. Ir dūmų klausimas karų buvo pakeltas. Atstovas Gučkov metė ant dūmos atsakymą už karą pasekmes, kadangi, sulyg jo manymo, Maskolija nepasirengusi karą, o ji gal reik vesti ne su

daroma Roppui prisaktius. Negelbėjus nieko šitam žingsniui ir išskėlus Roppą, pakėlė didį triukšmą savo laikraščiuose, o iš dalies ir lietuviškuosiuose ("Vinius Zinios", "Viltijė", "Nedėdienio Skaityme"). Savo keliu jie sumanė šitokį dalyką: "Susaukė kunigus, kurie surasė skundą į Rygą ant valdžios, kuriame stačiai išvadino melu visus valdžios daromus Roppui kaltinimus, visiškai ignoruodami visas darytas to vyro lietuviams Vilniaus vyskupystėje skriaudas, apie kurias buvo jau daug popieros prirašyta ir labai daug triukšmo pakelta. Endeikisiosios augstesnės savo vyresnybės spiriam, kunigai tame skunde vadina Roppą doriausiu ir teisiausiu vyru, kurs visiems buvo geru tėvu, ir prašo neklausyti rusų valdžios melaginygų priekabių prie Roppo ir pagražinti jį atgal į Vilnių. Valdžia buvo susekusi tos ypatingos konspiracijos siūlą, bet betyrynėjant įsai nutruko kanceliarijose.... Tokia yra endekų galybė. Jeigu endekai šitoki galingi yra santikiuose su valdžia, tai ką jau bekalbėti apie tą galybę, kurią jie parodo įtekmėje į tą nedidžią saujalę Vilniaus inteligentų ir kunigų! Visos Vilniaus lietuviškųjų laikraščių redakcijos yra apsuptos endekų intrigomis. Jie turi savo agentus tarp bendradarbių, tarp įvairių draugijų sąnarių, ir kur tik norite. Jų politika — divide et impera! Taip, jie įsisukę į lietuvių tarpą, kelia vaidus ir nesantaram, kelia ypatingą neapykantą tarp žymesniųjų lietuvių veikėjų prie šitų kitų. Tikėtai tie išvengia endekų įtekmes, kurie nuo jų absoliutiškai šalinasi; o kurie tiktai šiokiu ar tokiu būdu dalyvauja jų draugijose arba bent pašaliniu būdu veda su jais pažintis, tie ne nesijunta jau endekų tikslams betarnaujant. Žymiausioji vieta suparašintųjų endekų intrigomis priguli lietuviams kunigams. Visiems yra žinoma psichologiškai tiesa: jei žmogus padaro kokį dorą darbą, tai tas jo darbas jį patį dar padorina; o jei žmogus padaro kokį nedorą darbą, tai tas darbas pastumia jį tolyn į nedorybę. Jei lietuvis, ar dēlei pažinties, yra vieną kartą prasizengęs prieš savo tautą, tai jįsai kaip n kad pasitraukia tolyn nuo lietuvių ir prilinksta prie lenkų ir sykis po sykio tampa lietuvių priešu. Tokioje fazeje nutolimo nuo lietuvių tautos mes Vilniuje ir kitur turime dabar gana apščiail žmonių. Pasirašiusieji (nors ir vėčiam) po minėtoju protestu ir skundu lietuvių kunigai jau neteko to gyvumo sąžinės prieš tautą, jau jie jūntasi nusikaltę, jau jie daro su savimi sąžine kompromisą, jau jie įsieško paramos iš lenkų pusės, kurie nuramins, pagaus ir dagi pagaus, nes tikrai mylintis savo tautą lietuvis jau turi kreiva akia į tokius žmones žiūrėti. Pradėjęs sykių tuo keliu eiti, toks nusišėjęs prieš savo tautą lietuvis, endekų skatinamas, tolyn vis gilyn bėda į renegetų purvyną. Taip, paimkite, kad ir tokį vyrą, kas tur įvykti ir kas būtinai į kaip kun. VI. M. Nesenas tai laikas, kada tas vyras, gyvenkimas Vilniuje, gana stipriai stojo už lietuvių. Aną metą dagi "Kurjere Litewskiame" buvo patalpines labai gražų straipsnį apie Benekaimių parapiją, parodydamas, kaip ant delinno, kaip čion būtinai reikia lietuvių kunigo, ir daug kur pasirodė gerai savo darbais sulyg lietuvių. Bet, bebičiulaudamas su žinomu kun. Kukta, besilenkdamas sykis nuo sykio prieš lenkų intrigas, pagaliuos, anot vieno augstai stoviočio lietuvių žodžių, persidavė lenkam už gerą parapiją. Ir ką mes tysis Roppą straipsnis, man ro dos, patilpo priešais redaktoriaus kun. prof. Dambrusko norą. Dabar "N. Skaitymas" praminas "Vienybę" ir atiduotas redaguoti kun. Alekna.

šandien matome? Tas patį kunigas atvažiuoja Vilniun stačiai gautuoti terp liet-endekų ir Roppo naudai. Kuomet aš rašau šitas eilutes, kun. M. uodegą pameigės, laksto po Vilnių ir renka šalininkus pagražinimui Roppo Vilniun. Kiek esame tyre, jau jam pasisekė apščiail šiaudus lietuvių lenkų pusei laimėti. Į tą kuopą jau prigulys ir kunigas Juozapas T., o ypač nukreiptas esąs kunigo M. veikimas Kauno linkui. Nėsa iš Vilniaus lenkininkai lietuvių kunigus išvaikė, tai čion jau menkesnis darbas, bet užtai jau stipriau reikia užgulti ant Kauno. Dabar jau vyskupą Palluloną apsirinko tie ponai Lietuvoje globėju. Ir daktaras B. linkstas į klastingąją kun. M. agitaciją. Mēs tuo tarpu nenorime tam tvirtinimui tikėti, žiūrėsime, ką laikas parodys.... Didžiausia kliūtis endekams į jų agentams dabar "Sąjunga paraginimui lietuvių kalbos Lietuvos bažnyčiose". Ta sąjunga įkurta užpurnai jau, bet ligišiol gyvavo slapta, nes dar nebuvo valdžios patvirtinta. Pereitą rudenį išgavo šiaip-taip patvirtinimą ir dabar jau pradeda viešai veikti. Sąjungos pirmininku išrinktas p. Jonas Kriaciūnas, žinomas Lietuvos veikėjas ir publicistas, sekretorium kun. Juoz. Ambraziejus, garsus kovotojas už lietuvių Vilniuje, žinomas, jau nuo senensiu laikų, "Sviesos" redaktorius. Tos sąjungos kompetencija yra labai plati. Jos veikimas išsiplėtė ant septynių gubernijų, kur tik tai yra lietuviškos liaudies: ant Vilniaus, Kauno, Gardino, Suvalkų, Kuršo, Vitebsko ir Minsko gubernijų. Vyriausiasis Sąjungos uždavinys — įvedimas lietuvių kalbos Lietuvos bažnyčiose. O nės įvedimas mūsų kalbos būtų bažnyčiose tegali įvykti tiktai per lietuvišką dvasikiją, tai Sąjunga uždavė sau uždavinį pašalinti iš Lietuvos pirmučiausia lenkintojus vyskubius su visa lenkiškąja vyskubijų vyresnybe. Tokiu būdu, atitolinus iš Vilniaus lenkomanų (endekų) vadovą Roppą, bepaleika išlaikyti lenkiškąją jo kapitulą pastatyti jos vieton lietuvišką kapitulą. Kada sykis kapitulą lietuviška, o be to dar ir vyskupas lietuvis, tuomet mūsų kova Vilniuje bus laimėta. Tuomet ir pačiame mieste visoje bažnyčiose ir visose parapijose Vilniaus vyskupybėje, kur tiktai yra lietuvių, visur bus kunigai lietuviai. Iš Vilniaus kitai dvasiai einant, Vilniaus vyskupybėje įvyks stebuklai, Lietuva prisikels, kaip anas Phoenix iš savų pelenų.

*) Šitame paskutiniame ginare

šandien matome? Tas patį kunigas atvažiuoja Vilniun stačiai gautuoti terp liet-endekų ir Roppo naudai. Kuomet aš rašau šitas eilutes, kun. M. uodegą pameigės, laksto po Vilnių ir renka šalininkus pagražinimui Roppo Vilniun. Kiek esame tyre, jau jam pasisekė apščiail šiaudus lietuvių lenkų pusei laimėti. Į tą kuopą jau prigulys ir kunigas Juozapas T., o ypač nukreiptas esąs kunigo M. veikimas Kauno linkui. Nėsa iš Vilniaus lenkininkai lietuvių kunigus išvaikė, tai čion jau menkesnis darbas, bet užtai jau stipriau reikia užgulti ant Kauno. Dabar jau vyskupą Palluloną apsirinko tie ponai Lietuvoje globėju. Ir daktaras B. linkstas į klastingąją kun. M. agitaciją. Mēs tuo tarpu nenorime tam tvirtinimui tikėti, žiūrėsime, ką laikas parodys.... Didžiausia kliūtis endekams į jų agentams dabar "Sąjunga paraginimui lietuvių kalbos Lietuvos bažnyčiose". Ta sąjunga įkurta užpurnai jau, bet ligišiol gyvavo slapta, nes dar nebuvo valdžios patvirtinta. Pereitą rudenį išgavo šiaip-taip patvirtinimą ir dabar jau pradeda viešai veikti. Sąjungos pirmininku išrinktas p. Jonas Kriaciūnas, žinomas Lietuvos veikėjas ir publicistas, sekretorium kun. Juoz. Ambraziejus, garsus kovotojas už lietuvių Vilniuje, žinomas, jau nuo senensiu laikų, "Sviesos" redaktorius. Tos sąjungos kompetencija yra labai plati. Jos veikimas išsiplėtė ant septynių gubernijų, kur tik tai yra lietuviškos liaudies: ant Vilniaus, Kauno, Gardino, Suvalkų, Kuršo, Vitebsko ir Minsko gubernijų. Vyriausiasis Sąjungos uždavinys — įvedimas lietuvių kalbos Lietuvos bažnyčiose. O nės įvedimas mūsų kalbos būtų bažnyčiose tegali įvykti tiktai per lietuvišką dvasikiją, tai Sąjunga uždavė sau uždavinį pašalinti iš Lietuvos pirmučiausia lenkintojus vyskubius su visa lenkiškąja vyskubijų vyresnybe. Tokiu būdu, atitolinus iš Vilniaus lenkomanų (endekų) vadovą Roppą, bepaleika išlaikyti lenkiškąją jo kapitulą pastatyti jos vieton lietuvišką kapitulą. Kada sykis kapitulą lietuviška, o be to dar ir vyskupas lietuvis, tuomet mūsų kova Vilniuje bus laimėta. Tuomet ir pačiame mieste visoje bažnyčiose ir visose parapijose Vilniaus vyskupybėje, kur tiktai yra lietuvių, visur bus kunigai lietuviai. Iš Vilniaus kitai dvasiai einant, Vilniaus vyskupybėje įvyks stebuklai, Lietuva prisikels, kaip anas Phoenix iš savų pelenų.

Kaip lietuviai, taip ir endekai, tai labai gerai supranta. Todėl išgrudimas iš Vilniaus to gudrus lenkomanų vado, v. Roppo, juos stačiai varo į pasiutimą. Jeigu dabar dar išira lenkomanų kapitulą ir pareina lietuvis vyskupas, tai jau lenkomanijai galas! Todėl endekų vadovai dabar nē naktims ne miega. Jie nesigaili nė darbo, nė pinigų, nė nieko, kad tik neįvyktų, kas tur įvykti ir kas būtinai įvyks. Vilniuje turi būti lietuvis vyskupas ir lietuviška kapitulą, ir bus! Kada pernai Sąjunga, dar nebudama legalizuota, pradėjo žingsnius Vatikane dēlei geidaujamajo atitolinimo v. Roppo iš Vilniaus, visi sakė, kad nieko iš to nebus, nes Roppas esąs baisiai galingas — ir nepaprasta savo gudybė, ir angštų gimimu, ir galingomis pažintimis ir turtais —, o kad atėjo laikas, nē nepasijuto, kaip išlėkė! Taip bus ir dabar. Perniek nueis lenkbernių rupeščiai. Negrįž Roppas į Vilnių ir nē vietos jo padėjėjas nebus jo sufraganu. Lietuva šiandien negali pasikankinti tokiais atstovais, kuriuos konvenansai, finansai, avansai ir tt. pastumia į klaidingą kelią prieš Lietuvos reikalus. Dovanai intriguoja ir agituoja prieš Sąjungą.

Kučių naktį atlankė mūsų so-
džiū bairi nelaimė, kurią girtuo-
vis kad jį nuo Naujų Metų tap-
bora Gadlauskienė sukupo kir-
vū savo vyrą, kuris nuolat gir-
tuokliavo ir su ištirkusiomis mo-
terims trankėsi. Ir tą naktį, kaip

IS VILNIAUS.
Vietiniam spaudos komitetui įsakius, konfiskuotas No. 1 "Zarijos" 1908 m. už tai, kad redaktorė p. Ona Sechtel neužmokėjo 200 rub bausmės.
Karo viršininko kanceliarija išsiuntinėjo, su policijos ir valdžios valdybų pagalba, misinginius medalius atminčiai tiems kareiviams, kurie dalyvavo karėje su japonais. Ar ne graži caro dovana!
(Is "V.Z.")
Sausio 6 dieną "Vilniaus Žinių" redakcijoj buvo susirinkę bendrai įnešėjai bendrovės "Vilniaus Žinioms" leisti, apsvarstyti dienraščio leidimo reikalus. Policijai pareikalavus vesti pasikalbėjimą rusiškaj kalboj, susirinkusieji atsiskė, pareikalavo sustatyti protokolą ir išsikirstė.
Gruodžio 22 d. užsibaigė liaudies mokyklų direktorių susižiavimas. Susižiavimas išrado reikalingu įkurti pedagogiškus muziejus, kuriais galėtų naudotis liaudies mokyklų mokytojai. Įkurimui ir užlaikymui tų muziejų nutarta skirti tuos pinigus, kurie pasilieka nuo užlaikymo kunų išrinktas p. Jonas Kriaciūnas, žinomas Lietuvos veikėjas ir publicistas, sekretorium kun. Juoz. Ambraziejus, garsus kovotojas už lietuvių Vilniuje, žinomas, jau nuo senensiu laikų, "Sviesos" redaktorius. Tos sąjungos kompetencija yra labai plati. Jos veikimas išsiplėtė ant septynių gubernijų, kur tik tai yra lietuviškos liaudies: ant Vilniaus, Kauno, Gardino, Suvalkų, Kuršo, Vitebsko ir Minsko gubernijų. Vyriausiasis Sąjungos uždavinys — įvedimas lietuvių kalbos Lietuvos bažnyčiose. O nės įvedimas mūsų kalbos būtų bažnyčiose tegali įvykti tiktai per lietuvišką dvasikiją, tai Sąjunga uždavė sau uždavinį pašalinti iš Lietuvos pirmučiausia lenkintojus vyskubius su visa lenkiškąja vyskubijų vyresnybe. Tokiu būdu, atitolinus iš Vilniaus lenkomanų (endekų) vadovą Roppą, bepaleika išlaikyti lenkiškąją jo kapitulą pastatyti jos vieton lietuvišką kapitulą. Kada sykis kapitulą lietuviška, o be to dar ir vyskupas lietuvis, tuomet mūsų kova Vilniuje bus laimėta. Tuomet ir pačiame mieste visoje bažnyčiose ir visose parapijose Vilniaus vyskupybėje, kur tiktai yra lietuvių, visur bus kunigai lietuviai. Iš Vilniaus kitai dvasiai einant, Vilniaus vyskupybėje įvyks stebuklai, Lietuva prisikels, kaip anas Phoenix iš savų pelenų.

Atstovas A. Bulota sausio 7 d. 7 val. vakare išvažiavo į Peterburgą.
(Is "L. U.")
Vilniaus miesto policija nusipirko porą šunų išmokyty gaudyti nusidėjėlius, už kuriuos užmokėjo 600 rub. Lietuvoje tie šunės atsiranda dar tik pirmą kartą.
Subatoje sausio 12 d., apsaugos skyriaus policija padarė kratą Blumavičiaus spaustuvelyje ir užtik, kad p. Blumavičius, bespausdindamas užsakytas jam lietuviškas knygas, prispausdindavo sau daugias ir vagčia jas pardavinėdavo. Rasta iš viso ketetas šimtų knygų; o vienos knygelės jau net antra laida atspaus-ta. Policija sustatė ant p. Blumavičiaus protokolą, ir bus patrauktas po teismu už tokį lietuviškų knygų platinimą.
Vilniaus apšvietimo draugijos valdyba kreipėsi į Vilniaus mokslo apskričio globėją su prašymu leisti jai atidengti nedėdieninius kursus suaugusiems abiejų lyčių sulig programo vietinių miesto mokyklų 1872 metų. Programoje įneštas taip-pat ir vietinės—baltgudiška, lenkiška, lietuviška ir žydų kalba.
(Is "V. Z.")
IS LYGUMB.
Kaupo gub.
Mažas mūsų miestelis, vyresnybės nedaug tegalima išlaikyti, todėl kiti atlieka kelius darbus ant sykio. Taip—klebonas pildo pas mus cenzoriaus, teismo ir antstolio vietą: pats konfiskuoja "negerus" laikraščius. Neseniai konfiskavo "Zarijos" NN 25 ir 24 ir "Lietuvos Uk." vieną numerį.
Turime mokytoją lietuvių, Usa. Pasigirti negalime; apšėjimas su vaikas nekoks. Borods įsai serga, galima daugias atleisti, bet ne viską. Įsai spiria vaikus būčiuoti ranką. Ragina prie tai cukerkomis tai bausmėms.
Lygumietis.
(Is "Z.")
IS VILKIJOS.
Kauno gub.
Kučių naktį atlankė mūsų so-
džiū bairi nelaimė, kurią girtuo-
vis kad jį nuo Naujų Metų tap-
bora Gadlauskienė sukupo kir-
vū savo vyrą, kuris nuolat gir-
tuokliavo ir su ištirkusiomis mo-
terims trankėsi. Ir tą naktį, kaip

visuomet, parėjo girtas — pati kirvius kirtų į galvą, nukirto nosį, viršutinę lūpą, perkirto kru-tinę, rankas, nukapojo pirštus. 15 žaidžių turi ant savės dar gyvas ligonis. Pati savo akimis mačiau nes buvau palaukti pašaukto kunigo — bairu matyti tas žmogus".
O. Pleiryte-Puidienė.
(V. Z.)
IS MAZEIKIŲ.
Prieš šešetą metų tulas Seris, tarnaujans sliesorium prie gelzkelio, turjans namus, sumanė pastatyti Mazeikiuose medinę bažnyčią (koplyčią). Bestatydamas ją Seris išdėjo visą savo ištėklų ir dar turėjo savo rakandus išparduoti.... liko pavargėliu ir vaidu nebeturį kuo aprenkti.... Skolas užsitraukė.... bet bažnyčią pastatė. Parapija pakvietė kunigą į tą bažnyčią, o kleboniją Seris įtaisė savo namuose, už ką kunigas jam mokėjo po 15 rub. kas mėnuo. Bet klebonas pastatė kleboniją prie bažnyčios. Prie tos progos Seris prašė kunigo surinkti pinigų nuo parapijonų, kad jis galėtų bent skolas savo užsimokėti. Kunigas nesutiko. Tuomet parapija, prijaudama Serii, išsuntė prašymą pas vyskupą atsiųsti jiems kitą kunigą. Suzinojęs apie tai klebonas, iškeikė per pamokslą Serį, išvadino jodošiu, išdaviku, apgaviku, bedievu, veljo, kad jį su šeima žemė prarytų, kad ugnis iš dangaus kristų ir sudegintų juos. Tuo tarpu S. stovėjo kamputyje prieš nukryžiatvotį ir meldėsi su nuleistomis žemyn ir pilnomis asarų akimis.
Po mispų kunigas liepė susirinkti parapijonims (tarp kurių buvo žinoma ir jo šalininkų) klebonijon, kad išsiųst antįjį vyskupui prašymą, kad liktų jis pats ir kad jis esąs geras parapijais. Buvo ten Seris ir daugiam jam prielankių žmonių. Jiems nesutikus su tuo sumanymu, kunigo šalininkai šoko prie Serio, kaipo buk tai didžiausio maištininko ir norėjo jį mušti. Bet draugai Serio to neleido ir išėjo visi drauge su Seriu. Taip tai atmokėta bažnyčios įsteigėjui už jo milžinišką darbą ir didelį pasišventimą!
A.
(Is "L. U.")
IS SĖTOS.
Telsių pav.
Musų garsusis klebonas švies. Kunigelis Gedeminas-Berzanskis Klausitis, pusę savo pamokelo paukavo charakteristikai dabartinės Lietuvos laikraštijos. Primindamas, jog laikas jau kiekvienam pamislyti apie išsirašiusią laikraščio ateinantiems metams, jis stengėsi parodyti savo "ave-lėms", koksai laikraštis gali būti jiems naudingiausias ir labiau atsakančią. Visųpirmu gerbiamas klebonas apsakė, kaip dabar visiems reikalingos žinios ir visoki pamokinimai ir kad šitą visą galimą patirti tik iš laikraščio, pataria skaityti laikraščius.... Pagirtinas daktas!...
Toliau klebonas plačiai išrodinėjo, kaip visuomenei kenkia prigulėjimas ar nors prijaunimas kokiui nors partijai ir kaip ne-naudingai skaityti partijos laikraščiai, kurie tik kelią tarp žmonių nesutikimus, vaidus ir ne vieną iš teisingo kelio išveda. Tai šito užvis reikia sergieties geram ir dievobaimingam katalikui. Prie bepartijinių laikraščių mūsų klebonas priskiria "Vienybę", "Saltinį" ir "Viltį" Kas link "Vilniaus Žinių", tai jis pasakė, jog "Viln. Z.", perejus joms i kitas rankas, "jau—jau" pradeda dvokti partysiskumui, ir užtat kiekvienam reikia būti labai atsargiam, kad iš nejučiu neįsipainioti į "Vil. Žin." žabangus.
"Vienybę" mūsų klebonas pri-pažinta labai naudingą ir vi-siems atsakančią laikraščiu, už-klęstę pagimdė. Ukinkinė Bar-bora Gadlauskienė sukupo kir-vū savo vyrą, kuris nuolat gir-tuokliavo ir su ištirkusiomis mo-terims trankėsi. Ir tą naktį, kaip

visuomet, parėjo girtas — pati kirvius kirtų į galvą, nukirto nosį, viršutinę lūpą, perkirto kru-tinę, rankas, nukapojo pirštus. 15 žaidžių turi ant savės dar gyvas ligonis. Pati savo akimis mačiau nes buvau palaukti pašaukto kunigo — bairu matyti tas žmogus".
O. Pleiryte-Puidienė.
(V. Z.)
IS MAZEIKIŲ.
Prieš šešetą metų tulas Seris, tarnaujans sliesorium prie gelzkelio, turjans namus, sumanė pastatyti Mazeikiuose medinę bažnyčią (koplyčią). Bestatydamas ją Seris išdėjo visą savo ištėklų ir dar turėjo savo rakandus išparduoti.... liko pavargėliu ir vaidu nebeturį kuo aprenkti.... Skolas užsitraukė.... bet bažnyčią pastatė. Parapija pakvietė kunigą į tą bažnyčią, o kleboniją Seris įtaisė savo namuose, už ką kunigas jam mokėjo po 15 rub. kas mėnuo. Bet klebonas pastatė kleboniją prie bažnyčios. Prie tos progos Seris prašė kunigo surinkti pinigų nuo parapijonų, kad jis galėtų bent skolas savo užsimokėti. Kunigas nesutiko. Tuomet parapija, prijaudama Serii, išsuntė prašymą pas vyskupą atsiųsti jiems kitą kunigą. Suzinojęs apie tai klebonas, iškeikė per pamokslą Serį, išvadino jodošiu, išdaviku, apgaviku, bedievu, veljo, kad jį su šeima žemė prarytų, kad ugnis iš dangaus kristų ir sudegintų juos. Tuo tarpu S. stovėjo kamputyje prieš nukryžiatvotį ir meldėsi su nuleistomis žemyn ir pilnomis asarų akimis.
Po mispų kunigas liepė susirinkti parapijonims (tarp kurių buvo žinoma ir jo šalininkų) klebonijon, kad išsiųst antįjį vyskupui prašymą, kad liktų jis pats ir kad jis esąs geras parapijais. Buvo ten Seris ir daugiam jam prielankių žmonių. Jiems nesutikus su tuo sumanymu, kunigo šalininkai šoko prie Serio, kaipo buk tai didžiausio maištininko ir norėjo jį mušti. Bet draugai Serio to neleido ir išėjo visi drauge su Seriu. Taip tai atmokėta bažnyčios įsteigėjui už jo milžinišką darbą ir didelį pasišventimą!
A.
(Is "L. U.")
IS SĖTOS.
Telsių pav.
Musų garsusis klebonas švies. Kunigelis Gedeminas-Berzanskis Klausitis, pusę savo pamokelo paukavo charakteristikai dabartinės Lietuvos laikraštijos. Primindamas, jog laikas jau kiekvienam pamislyti apie išsirašiusią laikraščio ateinantiems metams, jis stengėsi parodyti savo "ave-lėms", koksai laikraštis gali būti jiems naudingiausias ir labiau atsakančią. Visųpirmu gerbiamas klebonas apsakė, kaip dabar visiems reikalingos žinios ir visoki pamokinimai ir kad šitą visą galimą patirti tik iš laikraščio, pataria skaity

šame mieste du negrai likosi užmūsti, o daug tapo sužeista žmonių.

NAKTINIAI RAITELIAI.

Eddyville, Ky. 1 val. po gaidžių įsiveržė į miestą 300 ginklų turintys vyrai vadinami naktiniais raiteliais ir gerai nuplakė 10 vyrų, tarp jų 4 baltparvius. Nuplakti baltparviai yra: policijos teisėjas Rucker, maršalas Woods, jo pagalbininkas Fralk ir salimo sargas Robertson.

TVANAI.

Nuo tirpstančio sniego Pennsylvanijoje ir Ohio valstijose užgimė dideli tvanai. Pittsburghe daug dirbtuvų užliejo užtvindę vandens. Žmonių tvanuose ne pražuvo, bet gyvulių pražuvo daug. Pittsburghe daugybė kelnorių yra vandens apsemtų; iš daugelio namų gyventojai turėjo išsikraustyti.

PASKENDO LAIVAS.

Portland, Ore. Įtakoj Nohale upės, Oregono pakrantėse, paskendo amerikoniškas laivas "Emily Reed". Prigėrė prie to ir tolgulos žmonių.

EXPLOZIJOS.

Mieste Vandresil, Kanadoj, dirbtuvėse "Standard Explosive Works", 11 d. vasario atsitiko baisi eksplozija, kurios devyni vyrai liko užmūsti.

Providence, R. I. Krakmolo dirbtuvėse C. S. Tonnero eksplozijoje penkios ypatos liko užmūstos, o trys sunkiai sužeistos.

Pittsburg, Pa. Monongahela tarpynčiose Mc-Keesporte eksplozijoje apie du tuzinai darbininkų liko sužeistų, o jų skaitlinėje yra ir mirtinai sužeisti.

Andrian, Mo. Čianykščioj mokykloj eksplozijoje sildymo katilas. Viena mokytoja ir 30 vaikų liko gana sunkiai sužeistų, vienas iš vaikų, kaip mano aktarai, turės mirti.

NELAIMES ANT GELŽKELIO.

Pittsburg, Pa. Išsoko iš rėlių Homestead linijos elektrinis karas ir nupulė nuo 15 pėdų angsto pylimo. Prie to 3 moterys ir 4 vyriškiai pavojingai, gal mirtinai, liko apkulti.

Toledo, Oh. Ant Big Four geležinkelio linijos susimusė traukinys su skersai kelio bėgančiu elektriniu karu. Prie to 8 ypatos tapo užmūstos; tarp sužeistų yra ir mirtinai sužeisti.

GAISRAI.

New York. Nuo eksplozijos užsidegė kerosinų krantuvės Standard Oil Co. Brooklyn. Nuostolius gaisro padarytus skaito ant 125000 dol.

Kill Landing, N. Y. Išsoko lokomotyvų taisymo šaunarai New England geležinkelio gaisro padarytus skaito ant 10000 dol.

Albany, N. Y. Užgimė čia įtaisoje "Courier Lithographing Co." po num. 197 str. Nuostolius gaisro padarytus skaito ant 250000.

DARBO LAUKO.

Quinn, Ill. 1000 čianykščiai kasyklose No. 2 King Coal Co. ir per tai kasyklose uždaryti.

New Orleans, La. Darbai čia neregistruoti. Daug darbininkų yra darbo.

Wilkesbarre, Pa. Sustreikaukai kasyklose No. 2 King Coal Co. ir per tai kasyklose uždaryti.

Cleveland, Oh. Manoma, geležies ir plieno dirbtuvėse ilgo pradžios dirbti pilną laiką priims daugiau darbininkų.

Quincy, Pa. Darbai čia eina kartu blogai, bet yra kad neužilgo pradės eiti. Dabar vienok yra čia darbo.

Oh. Pradžioje darbininkų dirbtuvėse.

Pittsburg, Pa. Darbai čia aplinkiniuose miesteliuose, nors palengva, bet pradeda eiti geryn. Kitą savaitę ketina pradėti dirbti National Tube Works, Mc-Keesporte, kur patilps 4000 darbininkų; teiggi Dewies Wood geležies dirbtuvėse, kur patilps 300 darbininkų; Republic Iron Works pietinėj dalyj Pittsburgho, kur patilps 700 darbininkų.

Lorain, Oh. Pradžioje darbai dirbtuvėse National Tube Works. Patilps prie darbo 6000 darbininkų.

Cleveland, Oh. Pradžioje čia ir Saleme darbai American Steel & Wire Co. dirbtuvėse. Dirba su dviem darbininkų atmainom. Prie darbo patilpo 9000 darbininkų.

Akron, Pa. Pradžioje dirbti Goodricho dirbtuvės. Gavo darbą 250 darbininkų.

Newark, Oh. Pradžioje čia dirbti Heisey dirbtuvės. Gavo darbą 500 darbininkų.

Zanesville, Ohio. Pradžioje čia dirbti Mark Mfg Co. ir Roseville dirbtuvės. Prie darbo patilpo 1000 darbininkų.

Chicago, Ill. Pradžioje dirbti Illinois Steel Co. dirbtuvės. Prie darbo patilpo 5000 darbininkų.

Fairbanks, Alaska. Streikuoją čia darbininkai. Dabotvarką atsiuntė čia karininkas dvi kompanijas.

Boston, Mass. Tarnaujančiams ant Boston & Maine geležkelio, gaunantiems per 100 dol. mėnesį, numazino algas ant 10 procentų. Tas pasieks 800 tarnaujančių.

Johnstown, Pa. Darbai Cambria Steel Co. dirbtuvėse su vienu pasiliovė; kada pradės vėl dirbti, nežinia. Čia dabar darbų nėra. Daug žmonių yra be darbo.

Kansas City, Kans. Darbai čia nebloginiai, daugiau žmonių dirba skerdyklose.

Steeleton, Pa. Darbai čia truputį sumažėjo, bet visi senieji darbininkai dirba, tik iš kitur pribuvusių sunku darbas gauti.

Joliet, Ill. Akmenų skaldyklose Sexton Building Material Co. sustreikavo darbininkai.

LIETUVIAI AMERIKOJ.

IS CHICAGO, ILL.

Kiekvienas, turbūt, iš čianykščioj jau girdėjo apie rengiamą p. M. Petrausko operetę "Kaminakrėtis ir Malunininkas", nes artinasi jau laikas jos vaidinimo. 23 d. vasario bus tai diena, kurioje Chicago lietuviai pirmą kartą pamatys ant scenos lietuvišką operetę, išgars gerai išlavintą iš apie 80 ypatų susidedantį chorą ir pamatys tautiškus šokių, kuriuos šoks tautiškaus rubais pasirūdžiusios šokėjos ir šokėjai.

Iš tikrųjų, seniai negirdėjo čianykščiai gražias daineles dainuojant tokiame dideliame choru. Užtai turėtų čianykščiai nepaprastai tos vienatinės progos ir turėtų atsilankyti ant vaidinimo operetės kuoskaitingiausiai. Gėda būtų, išties, čianykščiai, gėda ant visada, jeigu iš jų suvirš 40 tūkstančių neatsirastų nė 100, kurie atsilankytų ant vakaro ir pripildytų svetainę! P. M. Petrauskas, choristai ir solistai pašvenčia savo laiką ir mokina bei mokina iš visų pastangų, kad tik padaryti vakarą prakiliuot, neužmirštami. Todėl, visuomenė, tavo švenčiausia pareiga yra pridurti jiems daugiau energijos; tavo pareiga, visuomenė, atsilankyti ant vakaro kuoskaitingiausiai ir tuomi parodyti visiems veikėjams savo sąjaušmą. Atminkite, kad neverta ta tauta gyvenimo, kuri neatduoda viską už savo garbę! Užtai pasirodykite vertais savo senėvių, savo tautos, pasirodykite, kad ir jūs jau stojate šale augščiau pakilusių tautų ir nerorite likti užpakalyj!

Girdimi balsai, kad p. M. Petrauskas pastatytų ant scenos "Birutę", jeigu visuomenė tam prijaus. Taigi, nuo visuomenės priiguli, ar pamatysime ant scenos "Birutę" ar ne. Jeigu ant šitos operetės atsilankys visuo menė skaitlingai, tai pamatysime "Birutę", jeigu ne, žinomas dalykas, nepamatysime. Atsakymas už nepastatymą puls ant visuomenės. Dar kartą, visuomenė Chicago, nepasidaryk sau gėdos! Dirbk, kol laikas, nes greit gal but per vėlu!

Dirbąs.

IS CHICAGO, ILL.

Trečioji "Aušros" dr-stės prelekcija — "Moteries vieta Draugijoje", buvo skaityta p. J. Laukio su gabumu ir gerai apdirbtu, turiniu ir rinkiu įvairių mokslinių nurodymų, tačiau vienur ir kitur veržėsi pėsiniai ir ypatiškos nuomonės. "Aušros" draugystė dėkinga garbingam prelegentui už rupestingą darbą. Turime viltį, kad ateinantį rudenį p. J. Laukis teiks parupintą "Aušrai" ne mažiau užimančią prelekciją.

"Aušros" dr-stė neužmiršta pasisvertimo ir buvusio prelegento, tų kurie yra įkuntojas dabar jau pragaršėjusių prelekcijų. Dabartiniais rengėjams visų skaitymų jau lengvas darbas: "Bepigi prie sauso kelmo ir ugnelė kurinti!" Tie stropūs veikėjai lai ir vėl teiks patį sudruntintą prastą apsvietimą. Vietiniai apsvietimai turės išlaikyti vis platesnius reikalavimus lietuviškos visuomenės apsvietimo reikalavimams. Kiekvienas inteligentas bus pakviestas talkon prisidėti nešti tą našta atsakomybės prieš lietuvišką visuomenę. Tauta yra tokia, kokią jos apsvietimai! Prelegentas, rengdamasis viešam skaityman šimteriopai geriau sudruntina patsai savo supratimą tame mokslo skyriuje kurį jis persto klausytojams. Viešos prelekcijos ne vien dvasiška dovana tamsesniems broliams ir seserims. Anap tol ne! Tai yra sustiprėjimas, išsilavinimas ir, po kritika, nuokimas tos neisididomos nuovokos žymiausiai pačiame prelegente. Iš pusės prelegentų vertėtų žiūrėti į viešas prelekcijas kaip į progą tobulinties pačiam su nauda ir pačiam ir visuomenei. Toki darbai atneša dvigubą naudą.

Norinties tapti viešais prelegentais, aš noriu padaršinėti žodį patarti. Medegos yra pakaktinai jau ir Lietuviškoje literatūroje. Apšvietęs jaunikaitis, ar mokslo įsikanti lietuviui lai paima kokią nors grynai mokslinę knygą, perskaito kelius kartus su atyda, ir paskui, surinkus tikta svarbiausius mokslinius faktus, sutrumpinus ir nudačius spragas, galima drįsti pirmą kartą stoti, viešai pasidalinti su visuomene visais savo darbo žinoma, geistina, kad teip dirbanti jauni prelegentai vienas kitą išklaistytų pirmą, negu stoji prieš publiką. Mokantiems angliską kalbą labai lengva pasirinkti iš "Encyklopedijos" įvairių įvairiausių išguldymų, arba iš atsakančių rankvedžių. Encyklopediją galima rasti kiekvienoje knygynėje. Manoma, kad "Aušros" draugystės susirinkimai bus papuošti tokių mokslinių skaitymų išverstų iš encyklopedijos arba kokio rankvedžio prieš kiekvieną mėnesinį susirinkimą. Musų draugystės nariai apturės naudą iš tokių skaitymų ir ateis susirinkimam skaitlingai, o mūsų "Aušros" draugystė augs ir stiprės.

Mokslas prilyginamas žibantai žvakei, kuri kitas žvakes užžibindama, nenustoja savos šviesos, bet visos podraug žibėdamos, apšviečia teip aiškiai, kaip pirmutinė žvakė, viena sau žibėdama, neįstengtu. Mokslo žibėdamos paslapčių nėra! Išimant gabumą ir talentą, mokslas neturi numylėtinių! Bet kad mokslu naudotis priderančiai, reikia būti sveiku. "Tiktai sveikame kune yra sveika vėle". Išmintingas žmogus permaino savo pažiūras, bet paikšas niekad! — sako patarlė. Vienpusiškumas atima vertę mokslui. Vienpusišką mokslinečių būtų lygus kurpiui, kuris siutų čebatus abiem kojom ant vieno kurlpio, ir jei-gu antrosios kojos nykštis atsidurtų šalyj smagialio čebato, jis velintų greičiau kojos nykštį nupjaut, negu parupinti kurpalį natrajai kojai.

Kadangi brangus daiktai, o pakeičiami tikta panašiais, o kad kartais jų vietoj bruka nuoduotus, tai visuomenės pareiga žiūrėti, kad agitacija ir politika neįsigauly po skraiste "prelekcijų". Kadangi įvairumas, turinio prelekcijų paskatina aktyvumą ir padidina skaitlių klausytojų, tas rengėjams visų skaitymų yra žinoma. Del to įvairumo aš apleidau vieną iš trijų man paskirtų prelekcijų p. J. Baltušniui. Aš apsiėmiau tik įvykusią spragą užstoti "Aušros" dr-stės programę, dabar-gi, atsiradus naujam prelegentui, aš užleidžiu jam man paskirtą vietą vasario 23 d. 3 val. po pietų, 3417 So. Halsted Str. Tema p. J. Baltušio prelekcijos, jei ne klystu yra — "Prograsas Apšvietimo Lietuvoje". Tikiuosi, kad mano pasiūlymą visuomenė, lankanti "Aušros" dr-stės prelekcijas, ir draugai, priims su tokia mislia, su kokia ji yra įvykdinama.

A. K. Rutkauskas, M.D.

IS MELROSE PARK, ILL.

8 d. vasario, 43 kuopa L. S. S. parengė viešą susirinkimą ir diskusijas. 7½ val. vakare nusibeldžiau į svetainę ir pamaciau ant stalo visokio turinio knygy, daugiausiai buvo socialistiški, bet mačiau, kad jas pardavinėta be tvarkos; priverstas buvau todėl pasitraukti nuo stalo. Po 8 val. vienas iš svečių paprašė publikos užsilaikyti ramiai ir atidare susirinkimą, bet tvarkos visgi nebuvo. Paskui pradžioje diskutuos. Jos labai skiriasi nuo prakalbų (juk rodo ir pats vardas, kad turi skirtiesi, Red.). Salė pasirodė ir žmonės su apsvaigintu protu.

Susirinkimas traukėsi iki 11½ val. (taigi, turbūt, teip, didelės netvarkos nebuvo. Red.). Kalbėtojai (taigi, kas iš tikro buvo: diskusijos, ar prakalbos? Rd.) buvo: Sideravičia ir Sidikius. Ten buvęs.

IS WAUKEGANO, ILL.

Lietuvių Laisvės Mylėtojų Dr-stė parengė čia prakalbą. Iš pradžių sanarijai nenorėjo pritari, nes manė, kad kalbėtojai reiks užmokėti, bet išgirdę, kad kalbės dykai neseniai čia atvažiuojantys lietuviai noriai sutiko. Prakalbos atsisbuvo 1 d. vasario. Pradžioje 7½ val vakare ir traukėsi veik iki 12 val. Karolius Rutkus kalbėjo apie reikalą prigulėti prie Laisvės Myletojų Dr-stės; apie vargus ir skriaudas darbininkų ir jų nesupratimus, nesutikimus; kalbėjo apie reikalą skaityti laikraščius ir knygas; apie Sąjungtas Valstijas, jų milijonierius, apie dabartinį darbininkų padėjimą: apie socialistus ir demokratų visokiose žemės kraštuose; apie Rockefeller ir jo turta, iš kur jis jį gavo, kas jam jį sukrovė, apie tai, kad darbininkai gali sulaukti nuo socializmo.

Žmonės prakalbą laike užsilakė ramiai, su atida klausė. Aukų surinkta 9 dol. Pinigai pasiūti Brooklyn, Central, izdin. Sirvydai (jis ir vardas aukavusių pagarsins. Mat keliose vietose ne galima tų pačių aukų garsinti, nes užgimtų nesupratimai, nieks aukų sukontroliuoti negalėtų. Red.). Paskirtėme juos pusiau: susilpimui Lietuvos revoliucionierių ir politikų įprasikaltėjų.

Ant. Zalatoris.

Dr-stė Sv. Baltramiejaus atlaikė susirinkimą, kuriame buvo ir sanarijai Dr-stės Sv. Juozapo. Susirinkimas buvo apkalbėjimui parapijos reikalų. Ateti galėjo ir neprigulinti ir draugystė. Susirinkę pradėjo reikalauti rokundu apie išlaidas ir bažnyčios skolas. Išrinko du vyru-nuėti pas kunigą ir paprašyti, kad ateity susirinkimam, parapija prižiūrėjimui savo kasos turi išrinkti savo komitetą. Kunigas draugystę pasiuntiniams atsakė, jog jis yra ir parapijos kasieju ir prezidentu ir komitetu; jog jis ne-reikalauja parapijai išdavinėti jokių rokundu. Atisakė jis ateiti draugystę susirinkimam. Tasyk susirinkę kreipėsi prie visokų užtvirtinto šaudinio komiteto, bet pasirodė, kad tasai komitetas, nors kolektoja bažnyčioj, bet ne suklektuotų pinigų nesukaito, kunigas jas su-skaito ir užrašo, kaip jam patinka. Susirinkę įpyko ir tarėsi kienesius uždaryti. Dr-tės nutarė kad vėlykėnė kortelė kunigas turi kiekvienam duoti už vieną doliarį (o ką jos darys, jeigu kunigas ne duos? Red.), o kas užmokės 6 dol., tai turi gaut sėdybę.

9 d. sausio, už tuos nutarimus, kunigas per pamokslą smarkiai barė parapijonus, išvadino juos ir bedieviais ir meškomis, gždino net, su vyskupo pagalba, visus nepaklusnuosius iš šventos bažnyčios atskirti. Keikė savo penėtojus ir kitokiais žodžiais. Tuom tarpu, kada reikėjo pinigų, musų kunigėlis buvo labai lipšnus, bet gavęs nuo daugelio dr-stės 200 dol., nuo Sv. Juozapo dr-stės 300, tuojaus persikeitė, neprieinamą ponu pasidarė. Pirmą ne reikdavo ant mitingų prašyti, kad ateity, pats neprašytas ateidavo, dabar gi, tvirčiau atstojęs, jau ir prašytas neatina, o jam lobi sukvosius turtus parapijonus ir draugystes net meškomis vadina. Gerai mat atsilygina savo geradėjams! Davatka.

IS DIETZ, WYO.

Sitas miestas ne didelis, gyventojų turi apie 500, o tarp jų yra ir dalelė lietuvių. Lietuviška šeima yra tik viena, bet ir toji sulenkėjusi. Lietuviai gražiais darbais negali pasigirti, bet užtai ne vieno ir rankos nutirpsta nešiojant alutį. Skaudu net žiūrėti į čianykščius lietuvius, teip jie suvargę, nežinia kodėl. Uzdariai čia geri ir lietuviai uždriba geriau negu rytinės valstijos, bet suvargę, apdrisę, tamsybėje paskendę, tamsumas juos ir į vargus stumia.

Poras mėnesių atgal, užmanė vienam lietuviui, sudėta čia kiek aukų susilpimui nukentėjusi už Lietuvos laisvę. Keli sumetė jam po doliarį, bet pinigai tie niekur nepakvituoti. Matyt ne išsijusi.

Darbai čia negeriausiai, dirba tik pusę laiko, todėl iš kitur tegul čia nieks nekeliuoją darbo reikalaujantis: yra pakaktinai ir vietinių darbininkų.

M. Dauninas.

IS COAL BLUFF, PA.

10 d. vasario sustreikavo darbininkai Benner kasyklose Pittsburgh Coal Co. Streiktoja iš viso 200 darbininkų, kadangi man skaldymui gavo kitą paraką, o neleidžia skaldyti su sennoju. Lietuviai yra čia 4 šeimos ir 15 pavienių. Skaityti laikraščius, mažai kas skaito, užtai alų gerai mautka.

J. A.

IS EASTON, PA.

25 d. sausio, buvo čia prakalbos, parengė jas vietinė L. S. S. 42 kuopa. Kalbėjo P. Dubickas iš Philadelphia. Jis aiškino kapitalistų suktybės, dabartinį pinigų krizį, kalbino darbininkus risti prie L. S. S. Paskui buvo užklaimasi, arba diskusijos, ant kurių kalbėtojas atsakinėjo. Paskui buvo deklamacijs. Deklamavo A. Drasdukas ir M. Meskauskaitė.

Ant rytojaus, 26 d. sausio, atsisbuvo II rajono VI konferencija. Prakalbos ir konferencija atsisbuvo Phillipsburge, N. J. Eastono lietuviams, nors toli nevisiems, akys pradeda atsiverti. Apart Kaulakio suorganizuotos dešimtinės, o Miluko užtvirtintos, kiti šiaip teip protauja, ir dešetinis Kaulakio abazas tipsta, daugelis prisidėjo jau prie vietinės L. S. S. 42-tros kuopos. Koki piemens, tokios ir avys, senoji patarlė sako; koki vadovai, tokia ir organizacija. Teip ir Eastone su desetiniais yra.

Standard Silk Co. iškilo audėjų straiškas. Tuoj minėtos organizacijos avinėliai-sufudo vietas užimti. Kaip ilgai skebavo, negaliu pasakyti, tik vėną kartą, gaudiu avinėlius streikieriai susistabdė, ištraukė iš karų, pradėjo kumščiuoti ir dagi moterisokios; kaip girdėt, pusėtinai gavo nuo streikuojančių mergų, turėjo išsizadėt didelio savitainio uždabio. Pasisekė straikieriams nuvyti "polendėnus" nuo jų užimtų vietų. Dar iš rudens New Yorke kilo straiškai dirbančių prie akmenų. Mišneio dešimtinio, tuli nariai ir ten neiscentė nenuvaziavę straišką lauzyti, bet ir iš ten parvaziavo apdauzyti.

Kaip visur, teip ir čia atsiliepė piniginis krizis, išstūmė šimtus žmonelių iš dirbtuvių. Yra nedirbančių po tris mėnesius, jie pabaigę paskutinius centus, laukia, kas bus toliau.

2 dieną vasario parengė prakalbas Sv. J. Krikštytojo draugystė. Įžanga buvo 10 centų. Žmonės, suėję, ilgai laukė kal-

bėtojo, kuris žadėjo pributi 6 valandą, koks kunigas iš Philadelphia, (ne Kaulakis). Publika nesulaukdamas kalbėtojo, pradėjo nerimauti ir eiti iš svetinės. Draugystės viršininkas prašė galinčių padainuoti, arba deklamuoti. Deklamavo H. Drazdauskas, F. Laurinaitis ir M. Meskauskaitė. Paskui pradėjo dainuoti marselietę. Tada tulas draugystės narys pradėjo su asaromis plust dainorius, buk jie išjuokia tikėjimą! Tada jam paaiškino, kad auksinis dievaitis yra tai pinigas, kuris dabartiniam laike labiausiai garbinamas negu Dievas. Paskui pakilo kokia tai moteris ir pradėjo šaukti: vagys, žulikai, socialistai. Publika sukluko juokais. Pirminkui vienok šiaip teip pasisekė moterį nutildyti. Paskui vėl kas ten pradėjo kalbėti, bet ką kalbėtojas norėjo pasakyti, negalima buvo suprasti. Vietiniai socialistai, užprašyti ant pagrindy, gražiai deklamavo, dainavo, paskui paaiškino, kas yra socializmas, valdžia ir kiti dykunai.

Sienavežis.

IS CLEVELAND, OHIO.

Nr. 4 "Lietuvos" patėmijau korespondenciją, kuri melaginis apkalba parapijos Sv. Jurgio tvarką. Užtaigi, mylėdamas teisybę, esmi priverstas atsakyti angliski priežodžiu: "tell the truth, ant shame the devil" — sakyk teisybę ir užgėdyk velnią. Korespondentas teisybę rašo, kad buvo išduota metinė atskaita, bet meluoja, buk kunigas išsiskaitė rokunda". Perskaitė jeigas ir iėigas. Tą skaitė pats sekretorius. Meluoja, buk atskaitoj buvo išmokėjimas \$139 dol. žvakių degiotojui. Toliau meluoja, sakydamas, jog parapijonai, leidžianti vaikus mokyklon, turi nuo vaiko mokėti 9 dol. Čionai moka ant mėnesio nuo vaiko 35c. kurie gali, bet daugumos vaikai mokinais visai dykai. Susirinkime visai nebuvo klausimo apie \$9.00, nes tų ne vienas vaikas nemoka. Tai melas.

Toliau korespondentas meluoja, sakydamas, buk kunigas ant mitingo išvadino ką nors šliuparniui, ciciliku. Toliau meluoja, sakydamas, kad pašaukė savo ištikimus, tarnus ir tie išmetė reikalaujančius paaiskinimo. Susirinkimas gražiai pasibaigė, ne vienas nebuvo išmestas, nė varytas iš salės.

Teisybė, atsirado vienas, kuris pradėjo žeminti, už nieką laikyti mokintojas, tam tiesa, liepė kunigas burną uždaryti, o kitam, kurs nesuprato rokundu, liepė tylėti ir maisto nedaryti, kol susirinkimas to nereikalauja, bet vieno kunigas nevadino šliuparniui, ciciliku, kaip korespondentas begėdiškai meluoja.

Pas mus, ačiū Dieviui, šį metą jau daug geriau reikalauja eina. Kunigas nėra despotu, darbuojasi netiktai labai apsvietos, bet po daug materijališkam labui savo tautiečių. Pats, kiek galėdamas, mokina vaikus lietuviškai ir sandaros terp savės, bet drauge neapkenčia tų, kurie maistūs daro; o labiausia tų lietuvių, kurie savo brolius niekina, kurie savo pinigų moka prusams, airiams ir lenkams, o nori būti viršininkais lietuvių. Turbut tiems suprusėjusiems, suairėjusiems ir sulenkėjusiems nepatinka, kad Clevelando lietuviai, po vadovystę kunigo J. H. Burdos, turi savo Neprigulminę Klubą, turį savo mokyklą, o vaikai, sunus ir dukteris lietuvių, moka nors kiek savo kalboj padainuoti ir pašokti lietuviškai. Tegul gi bus uždarytos lupos melagingo korespondento, tegul rašo teisybę. Jeigu būtų teip atsitike, kaipo korespondentas begėdiškai meluoja, butume ne jokio atsakymo nedavę, bet turime, pasakyti svetui, kad po nas korespondentas meluoja. Tegul jo ir musų pasigilime bus ant visados pamatu: "tell the truth, ant shame the devil" — sakyk teisybę ir sugėdyk velnią.

Jeigu, godotini skaitytojai, bučiau užgavęs nors vieną tais žodžiais, arba išmėtęs iš salės nors vieną, bučiau ranką padėjęs ant širdies ir pasakęs: teisybė, nusidėjau, turiu pasitaisyti, bet šiandien meldžiu godotino korespondento, jeigu yra teisingu, mylinčiu savo tautą, ir teisybė: padėtu savo ranką ant širdies ir paklaust save, ar gerai darė meluodamas, nuplėsdamas kitam garbę ir klaidydamas kitus. Kuom darodysi, jog kunigas vadino kitus šliuparniais, cicilikais ir kagi išmetė iš salės? Nieku. Geras melas ir nedorybė iš korespondento pusės!

Kun. J. Halaburda.

IS RACINE, WIS.

Čianykščiai lietuviai kas kart pradeda daugiau skaityti laikraščius: čionai skaito: "Lietuvą", "Kataliką", "Kovą", "Saulę". Vieniybė "Lietuvinkų", "Dilgėles", "Tėvynę" skaito sanarijai kuopos S. L. A. Yra vieno dar gana tokių, kurie nenori laikraščio nė į rankas paimti, nes jie nepripažįsta laikraščio naudingumo. Darbai čionai jau pradeda po truputį eiti gerin, tulos dirbtuvės pradėjo dirbti, bet nauji darbininkai negali gauti darbo, nes dar senųjų darbininkų daug yra be darbo. Daugelis darbininkų gatvėmis vaikščioja, almanauja, nežino kur dingti, kur užsipelnytį keletą centų nusipirkimui kuro ir maisto. Neseniai iš plugų dirbtuvės tapo atleistas senas darbininkas italijonas, o jo draugas, jaunesnis paliktas dar prie darbo. Dirbtuvės užveizėtojai, palino suojant nuo darbo, italijonas bandė pasipriešinti. Tas, nieko nelaukdamas, trenkė italijonui kumščia į krutinę, bet ir italijonas ne stovėjo rankas nuleidęs, bet drožė skanų smugį per ausį dirbtuvės užveizėtojai. Dirbtuvėję pasikėlė triukšmas, užveizėtojai pagelbon pribuvo kiti jo sėbrai, o italijonui niekas nepagelbėjo. Dirbtuvės prižiūrėtojai vargė teip pritaistė, kad reikėjo gabenti ligonbutin.

Merkurijus.

IS KENOSHA, WIS.

Čia yra daug lietuvių, jų tarpe didžiausia tamsybė viespataulioja, čia žmonės laikraščius nė į rankas neima, sako: nuo jų žmonės gali proto nustoti. Kitur, kaip girdėti, darbininkai rengia susirinkimus, steigia knygynus, žodžiu, stengias prieti prie susipratimo. Laikas būtų ir mums Kenoschiečiams atsisburi ir geriau savo padėjimą suprasti. Čia buvo manoma kaip nors pradėti apsvietimas platinti, bet nebuvo galima, nes buvo permažai spėkų, dabar, atvykus keliems draugams, įsikūrė kuopa Lietuvių S. S. iš 5 ypatų, ir išrinko organizatoriu — F. Dručą, protokolą raštininką — K. Brazevičių, izdininką — H. Lakanauškį. Mės norime šviesti brolius. Čia galima atvirai kovoti prieš musų išnaudotojus. Taigi draugai, kviečiame jus prie musų kuopos. Neklausykite, kas sako, jog socialistai apgaudinėja žmonis ir stumia į prapultį! Apgaudinėja stumia valdžia ir kapitalistai ir visoki musų išnaudotojai.

L. S. S. kuopa.

ATEIVIAMS PAGELBA REIKALINGA NEVILKINANT.

Jau 12 metų praėjo nuo sumanymo įkurti lietuvių ateiviams namus, kurioje nors Amerikos priepaule. Sumanymas buvo labai prakilius, jį įkūnijus būtų daug, daug atnešta pagelbos musų neturtingiems ateiviams. Bet dėja! jis išnyko iš musų omens, lyg tai būtų mums nereikalingas daiktas.

Gal kada ir buvo mažias reikalingu. Bet šiandien lietuviams ateiviams globa yra nevilkinamas klausimas, ypatingai, kada lenkų ateivių namas (Dom Sw. Jozefa) New Yorke tapo uždarytas. Uždarius šv. Juozapo namus, lietuviai (lenkai, rusinai ir maskoliai) liko be jokios pagelbos, kuri turi būti kuonogreičiausia suteikiama.

Pagelba visiems yra reikalinga atvykus į svetimą šalį, nesuprantant kalbos ir nežinant ką daryti tarp svetimų žmonių atsidarius. Bet labiausiai reikalinga pagelbos tie, kurie dėl vieno ar kito priežasčių tampa ateivių valdžios sulaukyti kastleginėje (ateivių name), tiems reikia kuogreičiausia prisisaukti kokių nors draugų ar giminių, idant tiejie atvaziuotų jų išimt arba prisistytų pinigų ant pragyvenimo ir kelio į vaziuojamą vietą. Neprisitaikęs ir negavęs pagelbos, tokių ateivių likimas yra žinomas, — juos galima atgal, iš kur atvy

tikslo pagerinti savo būvį, pasinaudoti laisvo krašto apšvietimu ir kultūra, taip ir kiti mūsų broliai to paties trokšta. Žmonės susirinkioje Lietuvoje pasiknutinius grašius, prisiskoline, net reikalinguosius daiktus užstatę ar pardavę, keliauja Ameriką; bet pakeliui atsitinka ankščiau nepermatomas kliūtis: jos išplėšia vargšams keleiviams paskutinį skatiką ir atkeliauja į tiečiai visai be pinigų arba neištenka ant tikieto, negali užbaigt kelionės. O draugų ar giminių — vieni visai neturi, kiti kad ir turi, negali, taip staiga prisitaikyti. Tankiausia tie bėna persikraustę kur kitur, laisčiai ir telegramai nedauna. Kelivų patinka baidi nelaimė. Tokius tai žmonės pirmiausia visados paimdavo į gerai žinomą lenkų „Sv. Juozapo Namą“, kuris, nors negeriausias turėjo vardą, bet visgi žmogus gaudavo jame laikinę prieglaudą, iki vėliaus susiradavo savo gimines ar draugus. Kaip minėjome tas namas jau užsidarė. Toki žmonės dabar yra be jokios pagalbos. Ir jų kasdien New Yorko priepilaukoje šviežiai randasi. Jeigu tokie turėtų kiek pinigų ir tikėtą pagal adresą, tai be jokių painių nukeliautų į savo vietas. Bet tame ir yra nelaimė, kad tankiausiai tokie žmonės pribūva tik kelis fenigius kišenėje barškindami.

Rusiniai greitai sumanė pasigelti patį. Kunigas A. B. Koutko ir J. J. Ardan suorganizavo tam tikrą draugiją: „Slavonic Immigrant Society“ (Slavų Ateivių Draugija — 35 Broadway, New York) ir savo žmones gelbsti; kiek dar išgali, ištiesia ranką, kaip giminiškos tautos — lenkams su maskoliais. Su lietuviais gi jie negali susikalbėti ir todėl negali jiems nė pagalbos suteikti.

Dėlto neatidėtinai yra reikalingas lietuvių, mokantis gerai angliskai kalbėti ir rašyti (prieglaudai galintis kalbėti lenkiškai ir maskoliai), kuris atliktų lietuvių reikalus kastlegarnijoje. Ką lietuviui turi toliau padaryti savo ateivių pagelbai, sunku išsykio pasakyti; tuomi tarpu naudingsiausia būtų prisidėti prie viršū mintos rusinų draugijos, užlaikant savo pasiuntinį. Kada gyvenimo kaitai New York'e yra labai dideli, tai lietuviui turėtų užsimokėti už lietuvių, kurie tenai kaip nors ilgaiusia nebutų — nors už valgi ir skalbimą.

Visos mūsų organizacijos ir ypats apsvastykite šią klausimą ir paskirkite kiek pinigų užlaikymui pasiuntinio, kuris lankytųsi kasdien į kastlegarnę ir rūpintųsi laikiniu užlaikymu ateivių. Kokio \$1000 pradžiai užtektų.

Kada pereituose metuose lietuvių atvyko virš 25000, tai rodo, jog lietuviams būtina reikia turėti savo nors pasiuntinį.

Redakcijos atsakymai.

J. Sam. Brookl. Tai visai privati reikalai, laikraščiai tokiems neužsiima. Už savo darbus kiekvienas pats ir pasiekia. Laikraščiai užsiima tik visuomenės reikalais, ypatų reikalai jiems nerūpi. Taisios raštelis todėl ne tilps.

Korespondentui iš Detroito. Žinutė ne svarbi. Michigano valstijoje nedidelios salinai nuo seniai turi but uždaryti, tai dabar, matyt, tik miesto policija saugiau pradėjo prižiūrėti. Naujo todėl Tomistos pranešime nieko nėra. Jis netilps.

|| Azijotiskoj Turkijoje, mieste Van, eksplodavo skrynia dinamito. Eksplozijos visa armeniškoji miesto dalis likosi išgrautu. Dinamitas ir ginklai buvo paslėpti vienoje armenų bažnyčioje. Turkai atėjo bažnyčios kratos daryti. Užgimė mustynės terp turkių ir armenų. Laikė ty mustynių, matyt sutrenktas, dinamitas eksplodavo. Eksplozijos daugybė žmonių likosi užmuštų.

|| Kaip Stolypin Maskolijoje išvaikė žmonių atstovus arba duma, taip jau padarė ir Portugalijoje iš jos pabėgęs ministerių pirmininkas Franco. Dabartinė ministerija paskyrė jau žmonių atstovų rinkimus. Parlamentas susirinko 20 d. vasario.

Gdynė šlėktos viešpatavimo Lietuvoje

(1569—1795m.)

Parašė Jonas Šliupas, M. D.

prijungimą prie Lenkijos Raudonosios Rusijos su dalimi Podolijos, tai, žinoma, toji įtekmė turėjo tuomi labiau sudrūtėti po Liublino unijos, kada Lenkams plačiai atsidarė durys į susiaurintą d. kunigaikštystę Lietuvos, o beveik visą pietvakarinę Rusiją, kaip kad Galiciją, dabar pateko į rankas lenkiškosios karunos. Lenkai įgijo tiesią apsigyventi vakarinėje Rusijoje, užimti čion žemiskus urėdus, įgyti lobius, paveldėti ir tt. Apsilenkinimas, žinoma, prasidėjo nuo augštesniojo sluogsnio, beje rusiškos ir lietuviškos aristokratijos, kaip loumos artimiausios karališko dvaro, kuriam, noroms-nenoroms, stengėsi prisimeilinti, kadangi nuo jo ejo dovanojimas lobiu, starastystų ir augštesniųjų urėdų. Tarp šeimynų lenkiškųjų ir rusiškų lietuviškųjų magnatų prasidėjo tankūs susigimimavimai, per kuriuos nemažai rusiškų ir lietuviškų šeimynų priėmė lenkiškus papročius, kalbą ir religiją. Veikli lotyniškoji kunigija ypatingai pasinaudojo tais susigimimais atvertimui kiltų rusiškų ir lietuviškų šeimynų, ir, kaip žinome, su dideliu pasisekimu, palaikant katalikiškam dvarui. O priėmusi katalikystę ir lenkišką kalbą, rusiška ir lietuviška kiltų šeimyna neužilgio pastojė lenkiška savo jausmuose ir pažvalgoose. Tokiu būdu galop 16-to šimtmečio pažymį dalis lietuviškosios Rusijos ir Lietuvos aristokratų ar sulenkėjo arba arti to buvo.

Paskui augštesnęją klasią sekė šlėktiškoji arba ponų luoma, kuri troško susilyginti tiesose ir laisvėse su lenkiškąja šlėkta, ir todėl noringai gentinosi su ana, periminėjo jos papročius ir kalbą. Lotyniškoji kunigija ir čion stropiai naudojosi iš maišytų sutuokimū, kad iš jų pagimtus vaikus krikštinti ir auginti katalikiškoje dvasioje. Toks laipsniškas lenkėjimas rusiškos ir lietuviškos šlėktos, žinoma, ejo sparčiaus ypačiai skrytose artimiausiose rubežiaus lenkiškos tautystės, kaip Pagiriai, Cholmų ir Galicijos Rusija. Gilumoje gi Baltarusijos, Kyjeviškų ir Volynijos masa žemiškos, kareiviškos luomos dar užlaikė savo rusišką tautystę; nors ir ten svetima lenkiškai vokiškoji įtekmė jau drūčiai atsiūšė papročiuose, apdare, kalboje, o drauge su tuomi prasidėjusiame ištirkime papročių ir palinkime į liuną.

Atsimename, kaip iš Maskvos pėbėgėsis Kurbskis nešvankiai atsiliepė apie lenkiškai rusiškus papročius 60-uos ir 70-tuos metuose XVI-to šimtmečio. Truputį vėliau iš tos pačios priezasties turime įdomų paliudijimą kito sagadyniečio. Tulas Volynijos šlėktunas, Ivanas Meleska, vėliaus Smolensko kastelionas, pirmu sykiu atkakdamas į Varšavos seimą 1589 m., surašė karaliui ir ponams-dumai pasveikinimo kalbą (nors nežinia, ar jis ją pasakė). Čion jis per daug gyrė laikus Zygmanto I, peikdamas Zygmantą II, kuriam nenorėjo atleisti už atidavimą Liachams Volynijos ir Pagirijų; o potam truputį grubiomis, bet ne be pamėklės apibūždomis, nupiešė visokias atmainas ir naujus užvedimus, įvykstančius jo gimtinėje.

Štai tulos ištraukos iš jo kalbos:

— Prisiėjo man sątarautiesi su jumis, o seniaus as tokiuose suvažiavimuose niekada nebuvočiau ir su karaliumi jo mylista nesėdėjau. Prie mūsų išmirusių kniazų, kurie karaliau, prastai iš tikros širdies kalbėjo, politikos nežinojo, o teisybę ir burną, kaip druska, ir akis barstydavo. Potam karaliai pamėgo vokiečius labiaus kaip mus ir viską jiems išdalino, ką pirmesniejie surinko. O saldžios atminties Zygmantas I vokiečių kaip šunų nekenkė, Liachų su jų kyturmais teip-gi nemylėjo, o labai mylėjo Lietuvą ir mūsų Rusiją. Ir prie jo gyvenosi daug geriaus, nors taip brangios svytose nevaikšiojo; kiti be naginių, lyg bernardinai, vaikštinėjo, marškinius iki kaulėlių, o kepurės (kapišonus) iki pačiai juostai pasisiudavo. Dabar-gi, kada as pats apsisvelku savo pirmykštė naminę drapaną, tai pati mano, požia Mstislaviskė, negali be juoko į mane žiūrėti.

— Pas mus jau ir lenkiškai moka šnekėti, idant karaliaus visokius niekus galėtų plaukinti. O kada pas tave koks ponelis atvažiuos, vaikinai jį užtektinai, o ir savo žoną šale jo pasodink. Ir tarna pas mus yra iš Lenkų; duok jiems brangų drabužį, maitink juos riebiai, bet tarnystos nuo jų nereikalauk. Toks tarnas, apsierengęs geriaus, ir ant augstų pakaustų (korkų), meisteris smilinėti apie merginas ir smagintiesi iš didelės kupkos. Tu už stalo, ir tarnas taip-gi, tu už barščų, o jis už mėsos, tu už pėkšos, o jis už kitos, o jeigu netvirtai laikai, tai ir tavąją iš rankų pastvers. Tu iš namų, o jis prie pačios prisimeilins. Yra pas mus arkliai drigantai, kuriems ir žiemą ir vasarą duok avizas ir šieną, ir kiekvieną naktį pakratų; laikyk prie jų tarną Liachą ir dar arklīnką; tiktai tarnystės nuo jų nė jokios nelauk.

— Teko man pirkti laikrodį Kyjevoje pirkliaujančių eilėse; daviau už jį tris kapas grašių; o kaip nusiničiau į Vilnių pataisyti, tai vagišius vokiečiai paėmė nuo manęs iki penktai kapai! Daug geresnis už jį mūsų gaidys, kurs neatbutinai gieda kiekvieną vidunaktį.

— Ant stalo nebudavo pirmia tokių gardumynų kaip dabar; budavo gera žąsiena su grybais, košelė su pipirukais, kepsnys su svogūnais ar česnakų, o dar geresnė ryžių košė su šafronu. Vengriškojo vyno negerdavau, o mandagiai gėrė malvaziją, miduką ir degtinę.

— Mūsų žmonos vaikščioja dabar brangiuose rubuose; padurkai siubuoja; o dvarponis į kojutę kaip sakalas prisiziūrinėja. Geriaus tegul mūsų žmonos rengtųsi senomis kurčiais užsagstytomis kazačinkomis ir nešioti užsniuruotus užpakalyje prajerkus, ir pliudrukes vokiškai; ne taip lengvai priselintų meilės papliauskos. O dabar nors su raguotine ant sargybos stovėk, neišsėgėsi tu kipsio.

Tolyguose skunduose aiskiai atsimuša skverbimasis svetimžemiškų papročių ir vakarinę Rusiją ir Lietuvą, prieš kurį tai skverbimasis negalėjo su pasisekimu atstovėti dēlei sąlygų savo visuomeniško padėjimo. Istoriškai labai yra aktyvu tēmyti šitą susidurimą rusiškos ir lenkiškos kultūros ant dirvų lietuviškosios Rusijos. Pagal savo ugnį ir pagal savo šaltinius — rusiškoji kultura visatai senesnė ir veislesnė už lenkišką. Kada Lenkai dar neįėjo ant istoriškos parodavietės iš savo miškuoto ir pelkėto Privyslino kampo, galingoji Rusų gentė šakomis jau užėmusi buvo plačius ruožtus žemės į rytus ir į vakarus nuo Dniepro parubežiuose graiko-romiškojo svieto, iš artimų susinešimų su kuriuomi sėmė pirmuonius klasiškos kultūros. Ankstybi pirkybių susinešimai su tolimomis tautomis rytų ir vakarų supažindino Rusiją kaip su lotyno-vokiškąja kultura, taip ir su turtinga persiskąja bei arabo-muzulmaniskąja kultura.

Juk pirmoje pusėje IX šimtmečio, kada Lenkija vos tiklta įmąsijusi iš ruko nežinios, rusiškai pirkliai pirkliauo iš vienos pusės ant krantų žemutinio Tigro ir Euphrato, Bagdade; o iš kitos — pakrantėse augštutinio Dunojaus Rėgensburge. Pasekantieje amžiai pažymėti diktū priepiludžiū byzantiškos apšvietos, kuri veikė per pirkybas, bet ir ypatingai per cerkviškus susinešimus.

Tiktai nuo XIII-to šimtmečio, nuo laiko totoriškojo jungo, emė mainytiesi savitarpiniai prietikiai rusiškai byzantiškos ir lenkiškai lotyniškos kultūrų. Nors tasai barbariškas jungas visu savo sunkumu užgėlė ypatingai ant rytinės Rusijos, o piet-vakarinę slogino palygintinai neilgam; bet ir čion jis užgavo vyriausius jos centrus, Galiciją, Vladimirą Volynijos ir ypačiai Kyjevą — tą senoviską centrą rusiškos apšvietos. Nežiūrint į savo nupuotimą, rusiškoji kultura dar ilgą laiką turėjo patraukiančią spēką, kaip matosi iš surusėjimo pačių užkariautojų vakarinės Rusijos ir išliuotuotojų jos nuo totoriško viešpatavimo — lietuviškų kunigaikščių. Tiktai sukatalikėjimas ir susilenkinimas lietuviškos dinastijos Jagėliūnų, o drauge su tuomi galutinis netekimas centro kaip politiško, taip ir kultūrinio nepriklausumo suteikė persvarą lenkiškajai įtekmėi. Bet į pagelbą tajai atėjo ans judėjimas vakarų Europos civilizacijos, kuris žinomas po vardu Atsigimimo mokslių ir dailų. Tas judėjimas iš eilės pasivisokeriopino kitu judėjimu, žinomą po vardu Reformacijos. Tas ir ans judėjimas palytėjo Lenkiją, esančią po įtekmę lotyniskai vokiškos kultūros, ir pagamino čion pažymų žydėjimą apšvietos, per pasiplatimą mokyklų, spaudos knygų, per nuolatinės kelionės apšvietimui ir vakarinę Europą ir priplaukimą svetimžemičių, ypatingai per gaivią kovą protestantų su katalikyste ir judviejų imtynes ant mokyklinės ir literatishkos dirvų. Tokiu būdu XVI-tas šimtmetis, o ypačiai antroji jo pusė, yra gadyne pražydimo lenkiško apšvietimo, rods gan paviršutinio ir apimančio tiktai vieną augštesnęją luomą, tuomi nemažiau gan žibancio ir priitraukiančio. Tas pražydimas ypačiai atsienklino dirvoje lenkiškos literatūros, kuri toje gadyne perstatė pilną eilę prakilnių raštininkų, kurie iš didesnės dailės mokojo taip lotyniską kaip lenkišką literatishką kalbą. Ypatingai užsielpo atydos: poetai Nikolajus Rejus iš Naglovicų, Jonas Kochanovskis, Symonavičius ir Fabijonas Klionavičius; istorikai ir istoriko — geographai: Martinas Kromeris, Mat. Miechovius, Martinas ir Joakimas Bielskiai (sunus ir tėvas), Dimitras Sulikovskis (Lvovo archyviskupas), Krasinskis, Guagninis, Reinholdas Heidenšteinas (raštininkas Jono Zamoiskio) ir Mat. Strykovskis. Šitaisai, buvęs kareiviu, o po tam kanoniku, lygiai rašęs eilėmis ir proza, parašė lenkiškoje kalboje plačią lietuvišką rusišką kroniką, kurią pradėjo nuo mytiško prabochiaus lietuviškų kunigaikščių išeivio iš Romos Palemono ir priedė ją iki Steponui Batoriui. Vyriausiais šaltiniais jo lietuviškai rusiškai kronikai buvo rusiškos lietuviškos, taip senesnės, kaip ir tos, kurios atsirado lietuviškoje Rusijoje XV ir XVI šimtmečiuose. Podraug jis semia savo pasakojimus iš lotyniskų lenkiškų istorikų veikalų, ir visatai jo istorija surašyta nuo pažvalgos lenkiškai katalikiškos.

Vakarinė Rusija, atsilikusi apšvietime ir kulturoje, turėjo neatbutinai pasiduoti daugiur įtekmėi šito pražydimo lenkiškos apšvietos ir paviršutinio trukmo vakarų Europos civilizacijos, atsimsusios ant lenkiškų papročių. O vienok toji įtekmė anoj gadyne dar nebuvo taip didelė, kaip rodytis galėtų ant pirmos pažiūros. Vakariniai Rusai, netekę savo sostapilės su savais valdymierais, rado drūtą atramą išlaikymui savo tautystės pravoslavishkoje cerkvėje, kuri antspaudė savo žymę netik ant jų vidujinių svieto pažvalgų, bet ir ant išlaukinės pusės jų buvio. Bet padėjimas cerkvės ten toje gadyne buvo vargingas, o įvykusioji Brasčiuose unija sukėlė joje atkalunystę. Bet ir taip rusiškoji kultura nelengvai pasidavė užgulumui lenkiškai vokiškos kultūros, bent ne be ilgos kovos ir ne be druto atveiksio iš savo pusės. Iki šiam laik istoriškioji literatura gan daug kalbėjo apie lenkiškąją įtekmę ant lietuviškosios Rusijos, o labai mažai apie rusišką įtekmę ant Lenkų tautystės, nors toji įtekmė turėjo buti pažymėta, kaip visuomeniskame gyvenime teip ir šeimynos buvyje, kalboje, išlaukiniame apdare, kariškame dalyke, ukėje ir tt. Augštesniuose sluogsnuose vakarinės Rusijos tokiu būdu iš mišinio abiejų tautystių emė išsidirbti naujas tipas: lenkiškai rusiškas. „Rusija lenkinosi, o Lenkija rusinosi“, gražiai išsitarė Šaicha. Iš sulenkėjusių rusiškų šeimynų emė kilti daugelis visuomeniškos respublikos veikėjų, pagarsėjusių kaip valstijos vyrai, karevedžiai, teologai, oratoriai, raštininkai, poetai ir tt. Toks priepiludis rusiškų spēkų gelbėjo pakylėti ne didoką lenkišką tautystę ant pažymios polytiškos augštumos ir suteikti jai ant tulo laiko daug išlaukinio žibėsio.

Vaisinga žemė lietuviškosios Rusijos pasidarė dalyku lenkiškų užgrėbimų ir lenkiškos kolonizacijos. Lenkų poetai emė apdainuoti tą laimejimo šalį savuose rašiniuose; pvd. žingeidį yra graži lotyniška poema „Roxolania“, parašyta Klionavičiaus. Jis aprašo Galiciskę Rusiją ir suteikia pilną eilę idyliskų abrožų kaslink jos gamtos, miestų, kaimų, gyventojų, žemdirbystės, galvijų auginimo, ir tarp kitko aiskiais dažais nupiešia liudną prasičokų pageidavimą „vodkos“.

Toje gadyne dar didelė dauguma vakarinės Rusijos ponų užlaikė savo tautystę, pravoslaviją ir rusišką kalbą, kuri, kaip pirma, pasiliko kalba valdžios ir teismo aktų. Tas viešpatavimas rusiškos kalbos atsigarsėjo ir naujame išleidinė Lietuviškojo Statuto.

Po Liublino unijos did. kunigaikštystės Lietuvos su Karuna atsirado būtinas reikalas papildyti Liet. Statutą ir labiaus sutaukinti jį su lenkiška įstatymdavyse. Prisiėjo iš jo daug ką prasalinti, ko pirma reikalavo nepriklausomybė did. kunigaikštystei; prieg tam Kyjevos, Volynijos ir Braslavos žemės, nors ir pateko Lenkijai, bet užlaikė sau teisdarystę pagal Lietuviškąjį Statutą. Jam prižiūrėti tapo paskirtos komisijos, kurios inėšė į jį visokius pataisymus. Paskutinę komisiją, kurioj pirmėsdiavio liet. pakancleris Levas Šapiėha, paskyrė Batory. Paskutinėji redakcija tapo perstatyta jau po į Varšavos vainikavimo seime 1588 m., ir tapo patvirtinta naujo karaliaus Zygmanto III. Tai buvo taip vad. Trečiasai Liet. Statutas; nors jis taipgi buvo perversstas į lenkišką kalbą, bet oficiališką jo išleidimą atspaudino rusiškai Vilniaus spaustuvejė brolių Mamoničių.

Apie tą patį laiką, beje 1581 m., įsteigtas tapo karaliaus Batorio vyriausias teismas d. kunigaikštystės Lietuvos arba taip vad. Vilniaus tribunolas, kurs tulą dalį metų posėdžius laikė Vilniuje, o kitas dalis Minske ir Novogrodke. Tiesos ir įmoniai šito tribunolo, su parašu liet. kanclerio Valavičiaus, tapo atspaudinti rusiškai taipgi spaustuvejė Mamoničių. Pietvakarinė Rusijai iš pradžių buvo įsteigtas tribunolas Lucke, bet vėliau jį suvienijo su tribunolu Lenkijos (1589 m.), kadangi toji Rusija jau skaitėsi dalimi žemių Lenkijos karunos

Kuomet ponų luoma lietuviškosios Rusijos XVI šimtmečyje aiskiai pasidavė sulenkimui, tai miesčionių ir ypačiai valsčionių luoma drūčiai laikėsi savos rusiškos tautystės. Kad atitraukti juos nuo nacionališkos cerkvės, kaip žinome, tapo užmanyta ir pervesdinta cerkviškoji unija, kuri turėjo praveisti kelią polionizmui. Iš pradžių miesčionių luoma gan energiskai kovojo prieš šitą uniją, atsirem-dama ypatingai ant savų brolių. Bet vidur rusiškų miesčionių jau antroj pusėje 16-to šimtmečio griežtai atsienklino svetimas jiems ir priešingas elementas, kurs paskui laipsniškai pragaisino pačią jo butybę. Tokiu negailestingu, ar-danciu elementu buvo Žydai. Atkakliausią masą vakarinę je Rusijoje, žinoma, perstatė valsčionys, elementas, kaip i visur, konservatyviškiausias ir labiausiai nesiduodantis an-svetimžemičių įtekmės. Iš tarpo šitos luomos palengva iš-siskyrė Ukrainos arba Dniepro kazokija, kuri tapo druta atspirtimi rusiškos tautystės.

Pirma dokumentalishka zinia apie Dniepro kazokus siekia 1499 m. Tai gromata d. liet. kunigaikščio Aleksandro apie jėmimus Kyjevos vaivados, kunigaikščio Dimitro Putiatos. Čion kalbama ypatingai apie muitus, renkamus jo naudon Kyjevos mieste nuo visokių atkeliaujančių pirklių. Tarp šitųjų minimi yra ir kazokai, atvežantieje ant pardožės žuvį Dniepru kaip iš virsaus, taip ir iš apačios. Taigi, žuv-jyba ir buvo vyriausiu užsiėmimu Dniepro kazokų. Čiontrū ypatingai kareiviškos kazokijos iš pradžių buvo sklytys miestų Kanevo ir Čerkasų (Kyjevos vaivados piet rytiniskampas); nuo Čerkasų ir pati Dniepro kazokija paskilbo tarp Maskvitėnų po vardu „Čerkesai“. Pirmas dokumentuose paminėjimas apie Čerkasų kazokus, padalintus ant tuntu arba sotnių, girdisi 1502 m.; tame dokumente vadina juos „kunigaikščio Dimitro kazokais“, beje kazokais po vada kunigaikščio Dimitro Putiatos, kurs liepė nuo jų atimti daigtus, pagrobtus nuo tulų pirklių — kas ir nurodo ant grobišavimų šitų kazokų. Arčiausiu jų vyresninku buvo, žinoma, Čerkaškas atstovas Kyjevos vaivados, kuriuomi šiomsyky buvo tulas Senka Polozavycius; potam jis vadinamas esti starasta Kanevo ir Čerkasų.

Prie Zygmanto I tokiu starasta buvo, pirmas savo kariskais darbais atsizmėjęs, atamapas Dniepro kazokų Eust. Daškovycius. Jis buvo vienu iš parubežinių lietuviškai rusiškų vaivadų laike karės lenkiškai lietuviško karaliaus Aleksandro su Maskvos Ivanu III; po pralošos pas Viedrošą tasai kiltas ir pravoslavishkas Rusinas perėjo į Maskvos tarnystą, bet prie Vosyliaus III, laike naujos karės, Glinščio sujusintos, Daškovycius vėl sugrįžo į lietuviškąją Rusiją. Gavęs nuo Zygmanto I starastystę Kanevo-Čerkasų jis užėmė svarbią tuomet sargybos vietą ant parubežio su Maskvos viešpatyste ir Krimishko Orda. Drauge su tuomi, tapęs vadu Dniepro kazokų, jis panaudojo savo ženklumą ir prielankumą Zygmanto I išrupinti Čerkasų kazokijai tiesas ant plačių žemių, gulinių iš pusės Krimishki, jis pastatė keletą pylių, užėmęs jas kazokais, ir tarp kitų Čigirina, busiančią sostapylę kazokiškos Ukrainos. Visatai, veiklumas Daškovyciaus toje šalyje, patekęs iki 1536 m., daug prisidėjo prie sudrutinimo ir praplatinimo kareiviškos kazokijos Padnieprėje ir patvirtinimo jos kaip atskiros, kuri vėliaus užėmė tarpin-laipsnį tarpe valsčionių ir šlėktų. Miesčioniškoji kazokija čion, kaip ir Maskvos viešpatystėje, turėjo kareivišką ženklumą; ji gynė parubežines Ukrainie karaliaus pylis po dešinei pusei Dniepro; kuomet po jo kairei pusei, miestuose Sieverishkos Ukrainos buvo kiti kazokai, Maskvos tarnystėje. Už savo tarnystę jie gaudavo algą pinigais ir žemės lopus, ir be to, taikos laike užsiimi-nėjo visokia pramone. Budamas vadu Dniepro kazokų, Daškovycius netik grynė pietinius rubežius lenkiškai lietuviškos viešpatystės nuo Krimo Ordos, bet, liepiant Zygmantui, vedžiojo juos taip-gi į pagelbą Krimishkams prieš Maskvą; žinoma yra, kad jis dalyvavo dideliame Mahmet-Girėjo ant Maskvos, 1521 m. Bet nelengvu buvo neramią Dniepro kazokiją laikyti paklusnumu vietiniams starastoms. Taip mirus Daškovyciui, kazokai pamiso prieš Kanevo - Čerkasų starastas. Vosylių Tiskevycių ir Joną Penką, nenorėdami atlikinėti antdėtas ant jų pagalves ir pareigas.

Tai buvo Dniepro kazokija arba apsisėdusi, valdoma karališkų vaivadų ir starastų. Nuo jos anksti atsiskyrė kazokija „žemutinė“, panėsi į liuosą Dono kazokiją rytinės Rusijos. Toji šlaistėsi žemiau pagal Dnieprą, ypatingai ant jo salų, arčiaus garsių Dniepro slenkščių; bet Maskvitėnai ir ją vadino „Čerkasais“. Žemiaičiai kazokai taikė ke, prasimaitinimui, užsiminėjo taip-gi žvejyba; jūvino žuvį ant saulės; o ant žiemos išsikiskstė ar į r ar į stepų grinteles. Bet laisvoji kazokija nemėgo užsiėmimų, o įjeskio pramogos kariškame grobjeje; ypatingai emėsi užpuldinėti ant besivaiojančių Tot ant jų kaimenių. Tai-gi buvo priešakine kariška koloni vakarinės Rusijos kovoje tosios su Krimo Orda už at tų tuščią ruožą, gulintį tarpe jų. Laisvoji kazokija pro, lyginai kaip ir Dono, sprendė dalykus dumoje viečėje, kur ir išsirinkdavo vyresninkus, atamanus. Žinomą atamanu žemiaičių kazokų buvo tulas Pre Lanckoronskis, sagadynietis Eust. Daškovyciaus. garsėjo nusisėkusią kelione 1516 m., ant Totarių ir pas Juodmarių Belgorodą (Akermaną) ir Očakovą, sugrįžo su dideliu grobiu. Bet tie kazokai Dniepro I vis dar stovėjo po valdžia bendro valdovo, Kanevo starastos. Žinios yra, kad patys Čerkasų starastai kiti karališki urėdninkai ragino Dniepro kazokus nėti ant kaimynų, nėsą imdavo dalį grobio. Kazokų bebrų gaudytojai ir druskininkai, leisdamiės žymyn prū, kartais tą pramonę sujungdavo su apgrobumu tų ky ulusų ir čabanų, parsivarydami tųjų arklis, galv avis. Kartais tie kazokai apgrobdavo karavanus tų ir totoriškų pirklių, keliaujančių į Maskvą per Tav pervazą ant Dniepro; taip-gi užpuldavo ir ant totovajokų, traukiančių į Maskvos ribas grobti, arba atin nuo jų grobi. Chanui skundžianties, lenkiškai lietuviškos viešpatystės atsakinėjo neprielankiai, nurodydama ant valės kazokų, ar kad grobstė ne Kyjevos ir Čerkasų kai, bet Maskviškiai iš Sieverijų Ukrainos. Kartais į žindavo teisumą skundų, žadėjo nubauti kaltuosius, ir davo iš turto grobių atlyginti pralošas apgrobtų totoriškų pirklių arba tiesiok atiduoti visus pagrobtus tus.

Prie Ivano Gresmiojo, buvęs Kanevo-Čerkasų sta, kniazius Dimitras Višneveckis, perėjo ant pusės kvitėnų ir gelbėjo jų kelionėse prieš Krimishkus, va mas Dniepro kazokams. Jis pirmas pasibandė tuos k apgyvendinti žemiaus slenkščių. Tam jis aprinko d sia į Dniepro salų, Chorticą, turinčią apie 25 verstų linkui ir stačius augštus krantus. Čion Višnevtino (1557m.) ir iš pradžių laimingai gynėsi

(Toliaus bus.)

H. IBSEN. ŠIAURĖS KARŽYGLAI

KETURIŲ VEIKSMŲ TRAGEDIJA.
IŠ RUSŲ, LENKŲ IR VOKIETŲ VERTIMŲ VERTĖ
K. PUIDA.

ERNULF. Gerai, pamėginsiu. O tu, Dagna, klausyk, kad tą Dainą paskui runomis užrašyti mokėtum. (Kareiviai artinasi su žiburiai ir sustoja aplinkui Ernulfą; tas valandėlę tyli, mąsto ir pradeda).

Kad vėl gailėstis suspaus,
Dainius linksmybės nedainuos;
Kad rūpesnis širdį užgaus,
Jo daina iš skausmo dejuos.

Dainos slėpiningi aidai
Suteikti man jėgą Dievų —
Vargais, iš kankynės grūdų,
Skambėkite, mano skundai!
(Atsikelia).

Norū pavydus geiduliai
Ant kelio pastatė kliūtis,
Ir dingio laimės spinduliai —
Ernulfą apsiausia naktis.

Septynis sunų man davė
Maloningai dangaus Dievai;
Jie žuvo; žuvo ir galė —
Ir klaidys Ernulfo takai.

Sunų mano stiprus kardai
Linksmo senatvės dainas;
Rūpesniais prazilę plaukai
Į kietas rėmėsi rankas.

Kape ilsis tie narsieji!
Raudu savo apgynejų!
Iš kapo neatsikels jie —
Aš netekau užtarėjų!

Torolf, mano mielasai,
Paskutinis mano sunų!
Kad tu butum, mano galvai
Žilai dar užtekų jėgų!

Grazus, kaip vasaros žiedai,
Linksmimai man širdį kieta;
Likimo paskirtas buvai
Tarp karžygių rasti vieta.

Skausmas auga, širdį spaudžia,
Truksta jau jėgų kentėti!
Lyg kad vabalas ją graužia
Ir dvasia ima sopėti.

Norna pavydi, kerštinga
Baudžia mane smugiais baisiais.
Nelaimių ragą gausinga
Pila ant manęs sopuliais.

Nelaimėj netekau jėgų:
Kardą jau negreit ištrauksiu.
Kad galė turėčiau Dievų,
Kerštu aš liepsnočiau bausiu.

Kaip čia kerštą pagaminti
Dieną-naktį vis manyčiau —
Nornai kerštą sutaisyti!
Paskui sunus aplankyčiau.

Norna, Ernulf, galinga,
Begaile jos keršto ranka.
Bet galybė stebuklinga
Liko tau — dainos dovana!
(Angančiu įkėpimu).

Uzmigo sunų amžiniai;
Bet mano gedulių daina
Telekie, kaip paukščio sparnai —
Ji skūsis sopulių našta!

Dainos slėpiningi aidai
Suteikti man valia Dievų —
Tad skryskite mano skundai
Nuo ankstybo kapo sunų!

Garbė jums! Skryskit prie Dievų —
Jūs lydi garbinga daina!
Nejauciū sopulių, vargų —
Juos gydo Dievų dovana!

Šiandien alsuoja, atmeta plaukus nuo kaktos ir kalba). Taip! Ernulf vėl blaivas, vėl stit (I savo žmones). Eikite su mumis, draugai, tenės valgyti; sunkus buvo šios dienos darbas, su savikliais j šėtra).

AGNA. Garbė didžioms dangaus dvasioms, kūsuteikė man tokią gerą mintį. (I Sygurdą). Eini?

GURD. Ne, ne; nenoriu! Ar viskas rytojui agta?

AGNA. Viskas. Mirtingieji marškiniai guli suolo, šilku juos apsiuvau. Bet aš persitikirusi kad tu įveiksi Gunnarą. Dėlto siudama never-

YGURD. Nebus niekuomet to, kad tu iš mano asties turėtum verti. (Atsistoja ir dainos).

AGNA. Ko klausai?

YGURD. Nėgridi? — Ten. (Rodo į kairę).

AGNA. Lyg kad nepaprasta audra kiltų nuo ju-

KORE. Patyriau apie tavo nesusipratimą su Gunnaru. Bet jeigu bus taip, kaip aš spėjau, tai su blogais ginklais ateis čia Gunnar.

SYGURD. Drąsų žingsnį žengi! Saugokis bonde!

KORE (karčiai nusispysojęs). Tai mano dalykas! Jeigu nori šiąnakt savo laivą apžūrinti, tai pasiviesime tau! — Su manim — manieje! — Čia kelias! (Išėina visi po dešinės per gilumų scenos).

DAGNA. Sygurdai, Sygurdai! Turi perspėti tą nelaimę!

SYGURD (greitai eina prie šėtos durų ir šaukia). Kelkis, Ernulfai, nuo vakarienės! Keršink bondui Korei!

ERNULF (išėina su kitiis). Bondui Korei? Kur jis?

SYGURD. Skubinas užpulti ant Gunnaro pilies, ketina dūgtinti ir užmušinėti!

ERNULF. Ha — ha! — Nekliudyk jam! Tat vienu žygiu stengsiu atkirsti Gunnarui ir Jiordisai! Paskui nubausiu Korę.

SYGURD. Tuščias darbas. Jeigu nori nubausi Korę, jieskok jo šiąnakt. Piktadarystę padaręs, pasislėps kalnuose. Gunnarą aš pašaukiu ant kardų; jis neištruks iš tavęs, kad ir aš.... Bet šią naktį reikia ginti jį nuo jo priešininkų. Butų blogai, kad toksai niekas Kore atimtų iš manęs mano keršto auką.

ERNULF. Teisingai. Šią naktį noriu ginti Torolfo užmušėją, bet rytoj turi jis žūti.

SYGURD. Jis arba aš — to gali tikėtis. ERNULF (i savuosius). Tat į darbą, keršinti Ernulfo kartą. (Išėina su savaisiais po dešinės per scenos gilumą).

SYGURD. Eik su jais, Dagna.... Aš turiu likti čia; nes žinia apie mudviejų susitikimą jau pasiekė žmones, o man negalima sutikti Gunnarą ligi paskirto laiko. Bet tu — patark ir vėsk savo tėvą. Daug moteriškių yra Gunnaro pilyje. Negalima prileisti kad nukentėtų Jiordis.... ar kitos.

DAGNA. Skubinuos. Tu rūpiniesi Jiordisa. Ačiu už prielankumą.

SYGURD. Eik jau.

DAGNA. Einu. Bet dēlei Jiordis gali būti ramus; turi ji savo kambaryje aukso šarvus ir tikrai pati apsigins.

SYGURD. Taip ir aš manau. Tėčiau eik, valdyk tėvo norus, budėk ant visų ir — ant Gunnaro žmonos.

DAGNA. Pasitikek manim. Ligi laimingo pasimatymo. (Išėina pasukusi kitus).

SYGURD. Štai pirmą kartą atsitinka, ginklo drauge, Gunnar — kad aš nepagelbiu, kuomet tau paojus grumoja. (Klauso). Šauksmai ir kardų žvangėjimas! Jau pasiekė pilį — (Eina į dešinę pusę, sustoja ir trunkiasi mustėms). Jiordis! Ji eina čionai! (Jiordis pasipuošus purpuriniais rubais, aukso šarvais, pilnai apsiginklavus. Palaidi plaukai švėturioja vėjo judinami, už pečių vilyčių ryšulys, prie šono nedidelis dangtis. Rankoje laiko saidoką su lankrysiu iš plauky).

JIORDIS (greitai įeina, dairydama, lyg kad vyties bijotųsi; prieina arti prie Sygurdo, ima jį už rankos ir pašnabdomis taria). Sygurdai, Sygurdai, netai jį?

SYGURD. Ką tokį? Kur? JIORDIS. Tą vilką ten, netoli! Nekruta, įsmeigė j manė raudonas, liepsnojančias akis! — Tai mano mirties pranašas, Sygurdai! Tris kartus jis man pasirodė: tas reiškia, kad dar šią naktį mirsiu.

SYGURD. Jiordis! Jiordis!

JIORDIS. Ką tik dabar kiauurai žemę dingio.

Taip, taip, — persėjo mane!

SYGURD. Tu nesveika? Eik į butą.

JIORDIS. Ne — čia noriu laukti. Trumpos mano butybės valandos.

SYGURD. Kas su tavim atsitiko? JIORDIS. Kas su manim atsitiko? Nezinau! Bet kuomet tu šandien sakiai, kad Gunnaras ir Dagna skiria mudu — teisybę sakiai. Turiva pabėgti šalin nuo jų ir šalin nuo butybės — tik tuomet galima būti drauge.

SYGURD. Mudu? Tu nori pasakyti? JIORDIS (prakulnuo pilną). Benamė ir pasauliui svetima buvau nuo laiko, kuomet kitą paėmiai sau už žmoną. Viską gali atiduoti žmogus draugui, išskyrus mylimą moteriškę! Jeigu tu padarysi, drasko slėpiningą Nornos vėspalį ir žudo dvi gyvatis. Kok-sai — tai nemeluojęs balsas kalba manyje, kad gimiau tokia stipria dvasia, kad kelti ir raminti tave tavo sunkiose valandose; tu gimiai tam, kad viename žmoguje aš bučiau radusi viską, ką didžiū ir prakilniu skaitau! Aš žinau, Sygurdai, — kad butuva abudu ējė per gyvenimą — tu butum garsiausias, o aš laimingiausia moteriškė pasaulėje.

SYGURD. Pervėlybas nusėjindamas. Ar manai, kad tas gyvenimas, kuris mane laukia, yra links-mas? Diena iš dienos gyventi šale Dagnos, ir meluoti meilę, kuri man širdį spaudžia?... O juk taip turi būti, niekas pakeisti nesiduos!

JIORDIS (angančiu gošlumu). Reikia pakeisti! Mūviem abiem nėra vietos tarp gyvyjų! Ar matai tą lankryšį? Iššovus iš to lanko tikrai pataikysiu, nes stebėtinai užburiau! (Išima ir ištempia saidoką). Klausyk, klausyk kaip ten aukštai užia! Tai mirusie-jie grįžta. Pašaukiaiu juos užburimais — paskui juos lėksiva!

SYGURD (traukdamasis). Jiordis! Jiordis — mane gąsdina tavo kalba! JIORDIS (neatkreipdama į jį atidžios). Jokia pasaulio jėga neperkeis mudviejų likimą! O, taip!... Ir tas geriau, negu butum mane vedęs, šičia, šiame pasaulio gyvenime, sėdėti tavo namuose ir gimdyti tau vaikus.... tu!

SYGURD. Nutilk! Savo burtais nelaimę užkvietei ant savo galvos, — visą tavo vėlę apėmė mirtina liga. (Persigandęs). Ha! žiūrėk! žiūrėk! Gunnaro pilis dega!

JIORDIS. Tegul dega! Tegul dega! Debesių kambarys, ten aukštai, puikėsnis, negu Gunnaro sienojų kambarys!

SYGURD. Bet Egilis, tavo sunus — užmuš jį! JIORDIS. Tegul sau jį užmuša — mano gėda žus drauge su juo!

SYGURD. Jie užmuš ir Gunnarą, tavo vyrą!

JIORDIS. (Pabaiga bus).

IŠ VISUR.

11 d. vasario, grįždamas iš Portugalijos, užsuko į Paryžių sunus Vokietijos tiecioriaus, kunig. Eitel Fritz. Yra tai pirmas nuo karės 1871 m. atsilankymas Prancūzijoje vokiškojo kunigaikščio.

Maskvos bajorai iš savo luomos išmetė buvusį dūmos atstovą, profesorių Maskvos universiteto Kokoskiną.

12 d. vasario, netoli Janovo, Lublino gubernijoje (Lenkų), ginkluoti teroristai užpuolė ant pašto vežimo ir atėmė visus piniginius siuntinius, iš viso 5000 rublių.

Maskvoj, 13 d. vasario likosi atidarytas Maskolijos bajorų kongresas. Susirinkę bajorai nutarė kreiptiesi prie caro su prašymu sugrąžinti senąjį valdymo būdą. Niekto tame teip įstapinosi vien bajorijos gerove kas-tais kitų gyventojų luomų.

Sniego darganos Galicijoje užnešė kelius teip, kad ant 16 gelžkelių traukių bėgiojimas pasi-liovė. Miestų gyventojams pri-truko jau maisto, kadangi dėl gilaus sniego nieko atvežti nega-lima.

Mieste Bombay, Indijose, užgimė kruvinos mustynės tarp dviejų mahometonų sektų. I mustynės įsikišo policija, užmė-sė mazaisiais 5 ypatas, o pašovė 40.

Netoli Talcahuaro, Chili respublikoj, surado priestvaninio žalčio kaulus. Žalčio to turėta 45 pėdas ilgio.

I Austrijos sostapilę Vindobona, 14 d. vasario, atėjo žinia, buk Persijos šachas likosi už-muštas. Patvirtinimo žinios vie-nos dar nėra, nėra nė jos užgy-nimo.

Mieste Guayaquil, respubli-koj Ecuador, apsirėiškė azijatiš-kasis maras.

Žydų gelbėjimo komitetas, susitvėręs Vokietijoje, užtikrina, jog nė vienas dalyvavęs žydų skerdynėse Odesoj juodašimtis ne tapo nubaustu. Nors teismai ne vieną nuteisė, bet caras Mika-lojus nuteistuosius nuo bausmės paluosuoja. Časas mat yra ap-gynėjų juodašimčių.

Pietinėj Afrikoj, Glencoe anglij kasyklose, netoli Pitermaritburgo, Natolij, atsitiko bai-si dujų eksplozija, kurios 47 dar-bininkai likosi užmušti.

Berlyne prasidėjo byla mas-koliškojo studento Mirskio, kurio namuose rado skrynią su dvigub-u dugnu, o terp dugno dalyje buvo elektriški aparatai ir explo-duojančios medegos, teipgi plia-nai išmesti į padanges gelžkelių traukinius ir stacijas. Mirskij tē-sinasi, jog nežino, kokiū būdu ta skrynia pateko į jo gyvenimą.

16 d. vasario, popiežiaus ir klerikalų priešai iškilmingai ap-vaikščiojo Ryme sukaktuves su-deginimo mokyto zokoninko, Giodano Bruno. Ir kitose Ix-lijos miestuose liberalai kėlė nepri-lankias klerikalams demonstratijas. Popiežiaus rūmų saugoją kariūnenė, kadangi bijojo minų užpuolimo. Vėdury miesto bu-vo susirėmimai minų su policija, tulas skaitlius žmonių tapo su-žeistų.

Mažas Feljetonas.

Prasaličio laiškas iš Rosijos.

Brangiausia Felicija!

Sako, kad Rosija blogais ke-liais eina, kad ji kas dieną arti-nas prie prapulties, į kurią gal-vatrukčiai nuleks.

Plepalai!

Priesingai, Rosija kaip tik da-bar gerai keliais pradėjo eiti.

Sit prirodymai.

1907 m. per paskutinius du mėnesius valdžia apdovanojo 428 maištininkus Stolypino galstu-kais. Gausios dovanos. Beveik per visą revoliucijos laiką tiek dovanų nebuvo dalinama.

Tai geras ženklas, kad Rosija stojasi ant kojų.

Kaip žinai, Rosijos ribose yra šalis, taip vadinama Finlandija arba Suomija. Mulkis Nitte (nors ir grafas, bet mulkis!) 1905 m. jai davė plačią autonomi-ją ir konstituciją. Dabar pa-mažėli, pamazėli mes pradėdame tai Finlandijai pešioti plunksnas ir, rodos, greitai jos autonomija ir konstitucija visai paliks be plunksnų.

Ir gėda būtų Rosijai nenupeš-ti Finlandijos — nekurie gali pradėti manyti, kad mūsų val-džia taip nupolė, kad nebegali ir plunksnos išpėsti.

Ne, finus mes sutraiskysime, tas mums nieko nereiškia, sutrai-skysime kaip muses.

Ir dabar su Finlandija mes jau ceremonijų nebedarome: ir kra-tas ten darome ir areštuojame, ir visokias sąjungas uždengiamo; po visą Finlandiją išsiuntinėjome savo šnipus, žandarus; pastaruo-ju laiku pradėjome ten siųsti daug kariūnenės, neva daryti manevers.... padarysime finams tokius manevers, kad jie ilgai, il-gai mus minės.

Antra, ministerių ir jenerolų sveikata reikalauja, kad Finlandi-je nebūtų jokių autonomijų ir konstitucijų. Kartais koks ge-nerolas ir ministeris naktįj pa-šoka iš miego ir nesavu balsu ima šaukti:

— Finlandija, Finlandija! Duokite man ją! Aš vienas ja prarysiu! Aš tol negalėsiu mie-goti, kol nė vieno fino neliks! Jei aš negausiu finų mėsos, aš galiu apetito nustoti....

Kaip sau nori, reikia gelbėti tų ponų apetus!

Dabar dar vienas darodymas. Neperseniai viešpa's Nikalo-jus išleido reskriptą, kuriame širdingai dekuoja Stolypinui už jo gerus darbus ir už tą, kad veda Rosiją geru keliu.

Jei Nikalojus mano, kad gerti keliai, tai vadinasi, ir turi būti geri, nors visas pasaulis susiriez-damas šauktų, kad blogi. Juk carą pasodino ant sosto pats Die-vas....

Reikia pripažinti, kad Stoly-pin tikrai moka vesti Rosiją ge-rais keliais. Sit pavizdis: — su-gauna kokį pavaldinį ir atveda pas Stolypiną. Jis pasiima juodą daiktą ir atvestoj klausia:

— Kokią spalvą turi tas daik-tas.

Atvestasis pažiūri, pažiūri ir drožia:

— Juodas!

— Juodas! A, tu maištinin-ke, kaip tu išdrįsti sakyti, kad jis juodas? Greičiau jį ant kar-tyvių, greičiau! Jis papildė di-dziausį prasikaltimą: pasakė, kad juodas daiktas yra juodas.

Ir maištininką karia. Ištikimas pavaldinys visumet turi sakyti atbulai: juoda spalva pavaldinio akys turi išrodyti balta, o balta — juoda.

Stolypin žada greitai visą Ro-siją, 130 milijonų pavaldinių, iš-mokyti taip manyti.

Ir nestebėtina, kad tokį gudro-čių Nikalojus glosto.

— Vyras, vyras, tu esi, — sa-ko jam viešpats.

— Vyras ir ministerių pirmi-ninkas.

— Gelbėk, gelbėk Rosiją, už-sitarnausi šventojo vardą.

— Stengiuos, stengiuos! Ne-pračina nė viena diena, kad ke-liams maištininkams galva nenu-lenktų. Man rodos, kad greitai mūsų pavaldiniai nurims; nustos spardyti ir mes be baimės galė-sime vėl užsisėsti ant jų ir jodi-nėti, kaip žokėjai.

— Cha, cha, cha.... linksma man tokią naujieną girdėti, — nusidžiaugė Nikalojus. — O, kaip aš noriu pajodinėti ant savo pavaldinių! Koks tai puikus sportas! Įsikandi sau cigarą, rankoje nagaika ir joji sau. Su-tikęs pavaldinius, rapniku čiakšt, čiakšt per šonus ir vėl leiki....

Puiku.... Greičiau valdyk pa-valdyk pavaldinius, jau beveik dveji metai, kaip aš ant jų ne-bejojavu.

— Pasijodinėsi, pasijodinėsi, mano viešpatie.

— Tu gausi grafo titulą....

Ir Stolypin stengiasi suvaldy-ti pavaldinius.

Už tą jį vieni keikia, kiti giria. Neseniai sutikau vieną turtingą žydę iš Kauno, o, kaip ji Stolypi-ną gyrė!

— Ui, mano Stolypin, — sako ji, — kokius mes puikius gešef-tus darydavome, kuomet jis buvo Kaune bajorų vadu.... Puikus buvo gešeftai, o nė kuomet ne-būdavo tokio triukšmo, kaip dėl Durnovo avių ir Jurko rugių....

Mes genijališkai viską atlikdavo-mės, tyliai, patįs galai į vandenį sulysdavome.... Fain gešeftai se-kėsi.

Ir kur Rosija neis gerais ke-liais, jai ją veda toks žmogus kaip Stolypin!

Tavo grafas Kuku.

SUSIVIENYJIMO REIKALAI. ATSAKIMAI.

I.

Ant tilpusio laiško p. F. J. Ba-gočiaus, No. 6 "Lietuvos" prieš mane, nežadu gilintis į ilgas po-lemikas, nes aš ne dėl to atsi-liepiu per "Lietuvą" apie "Ne-gražią Politiką", kad polemizuo-ti, tik kaip po sanarys Susiv. L. A. išreiškiau savo nuomonę apie ypata, kuri pati savę slaptu bu-du geidžia įsisiulyti minėtai or-ganizacijai už viršininką. Kad man išreiškimas galėjo nepatik-ti p. Bagočiui, tai neabejoju, bet nereiktu per daug nę pykti, jeigu politikieriai kas išnetyčių užpila vandenio už apikaklės.

P. F. J. B. reikalauja nuo manęs darodymo išreikštų silp-nų pusų. Tai čia reikia laišką perskaityti, potam patįs skaity-tojai gali skirti grūdus iš pelų.

Čia paduodu laiško kopiją žo-dis į žodį:

"Pittsburg, Pa.

Dec. 24 1907m.

Malonus Drauge:—

Dovanokit man, jog aš kreipiuos pas Jus, kaip pas daugiausiai W.... vei-kiantį tautietį su prašymu parent mane ant prezidento S. L. A. Žinot, drauge, jog darbuojuos lietuvių darbi-ninkų labai kaip išgalėda-mas, nors nuo visumėnės jokios pašelpos negaunu. Pavasary pabaigsiu Acade-miją ir noriu pastoti į Uni-versitetą, o kad tam pinigai yra reikalingi, tai tie \$100.00, kuriuos gauna prezidentas, labai susygydytų. Aš tikiu, jog Jus, drauge, paremsite mane už ką busiu labai dėkin-gu.

Toliau aš patariu Jusų kuopai protestuoti prieš Centr. Kom. pasielgimą. Jie mat nori tik tris kandidatus palikti, išmetant kitus. Lyg mes butume mažais vaikais, ir negalėtume pasiskirti pa-tįs, todėl reikalaukit:

1) Idant visi kandidatai, gave nors 3 kuopų parėmi-mą, būtų paduoti kandida-tais ant balsavimo.

2) C. Kom. nori, kad mes nerinktume kasos globejį; mat, turbūt, bijos, kad mes neišrinktume jį prieša, o tie galėtų kokius negražius da-belius į aikštę išvest.

Todėl nežiūrėkim, ar Cen-tro Kom. nori ar ne, XXII seimas davė tiesą, ir todėl mes rinkim juos nors C. K. ir nedavė vietos blankose. Mes Pittsburge statom drg Živatkauską iš Scrantono ir Raulinaitį iš Bostono.

Jokubynas nori likt prezi-dentu, idant budamas prez. ir redaktorių, galėtų visą Sus. savo kišenių ir rankose laikyti. Ar mes, kuopos, nsausim? Ar duosim visą ta organizaciją keletui ponų-lių išnaudot? Draugai, pro-testuokit prieš šiuos punk-tus, ir protestus nusiųskit organan ir Cent. Kom. tuomi parodysim, jog mes nebėsa-me mažais vaikais, kuriuos gali ir Centr. Kom. vadžiot ir mūsų tiesas mindžiot.

Aš tikiu, jog Jus, drauge, kaip visada buvot apginęj teisybės ir tikru socialistu, teip ir dabar busite ir pritar-site ir paremsite mūsų reik-alavimus. Podrag aš ti-kiu, jog Jus suprantat, kiek neturtingi moksleiviai turi vargo panest, todėl parem-site mane savo įtekme, ir paprašysite savo draugus, parent mano kandidaturą.

Aš lieku Jusų su Social. Meile Jusų F. J. Bagočius".

Privesti faktiškai visas silpnų-be p. F. J. B. butų, gaisini-mas laiko, ir perdaug užimty vietos laikraštyje. Rodosi, pakaks čia tilpusio laiško, rašto į kuopas, beto daug yra pasaky-ta doros ir liogiokos kaip Tiesų Studento, Nr. 6 "Lietuvos" — tai ir pakanka, daugiau ant p. Bagočiaus doros neatsiliepsių, paliksiau XXIII seimui perkarti-nėti tą reikalą.

M. J. Damijonaitis.

II.

"Visas šturmas kijo vien dē-to, kad aš noriu tapti S. L. A. prezidentu. Vargiai rastum bent vieną S. L. A. sanarį, kurs ne-norėtų to; ir jei kurs to nenori, tai tas žmogus yra nesveikas; nes nenori pakilt teip augštai, kaip jis gali".

Žodžiai tie išimti iš rašto p. Bagočiaus tilpusio, "Lietuvos" No. 6-tam 1908 m.

Daug yra pašauktų, bet mažai išrinktų, o jeigu niekas nešaukia, tai pačiam reikia nors su di-džiausiu vargu įsigauti į eiles pašauktųjų ir užimti pirmą vietą. Tame pačiame rastelyje po ke-lis kartus p. B. pasigiria esąs socialistu. P. Bagočius labai gerai daro' duodamas savę svei-tui pažinti, kaip jis prijaučia gar-bingam socialistui. Iš paties p. Bagočiaus žodžių galima bu-tų manyti, kad jis istikro yra socialistu, o jo priešai buržu-ai, juodašimčiai. Juk-gi negali-ma tikėti, kad pats budamas buržuų kišius tuom vardu vadin-tu. O iš tiesų teip yra! Juk tai nesocialisto principu tapti užki-tą augstesniu. Socialistai rei-ka-lauja, kad visi pašeilėje gyve-nanti žmonės būtų lygus. Soci-jalizmas kariauja prieš visokią valdžią, nepaisant keno rankose ji būtų (Klysta rašėjas. Ne socialistai, bet anarchistai nepri-pažysta valdžios. Red.) Soci-jalizmas trokšta visiems lygios užmokesties, lygios garbės, ly-gaus apšvietimo, o p. Bagočius, reklamuodamas savę socialistu, išvadina tuos nesveikais, kurie atsisako nuo urėdiškų vietų, sa-vę besisulydamas ant prezidento S. L. A., prašo draugų parenti. Argi socialistai toki nesusipra-teliai, kad nepaž

